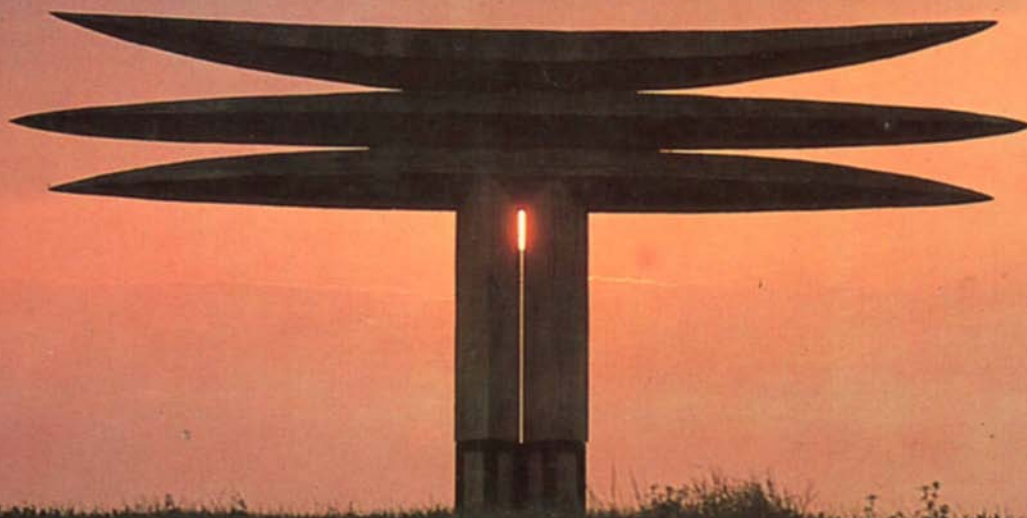

DIALÓGUS
A
NAGYATÁDI
NEMZETKÖZI
SZOBRÁSZ ALKOTÓTELEP
TÍZ ÉVE
(1975-1985)

FELELŐS KIADÓ:

DEZSŐ LÁSZLÓNÉ,

A NAGYATÁDI VÁROSI TANÁCS VB

MŰVELŐDÉSÜGYI—EGÉSZSÉGÜGYI ÉS SPORTOSZTÁLYÁNAK VEZETŐJE

ÖSSZEÁLLÍTOTTA:

BÜTTNERNÉ BÓDY ÁGNES ÉS

DR. LÁNCZ SÁNDOR

AZ INTERJÚKAT **BÜTTNERNÉ BÓDY ÁGNES** KÉSZÍTETTE

FOTÓ:

BALLA DEMETER borító, 3, 13, 20, 21, 24, 26, 27, 29, 30, 33, 34, 35, 37, 38, 40, 41, 44, 45, 46, 47, 48, 49,
52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 61, 62, 64, 65, 66, 68, 70, 71, 72, 79, 80, 81, 82, 83, 114

BÜTTNER TAMÁS 9, 18

DURGÓ TIBOR 23, 28, 31, 32, 36, 39, 42, 50, 59, 69, 88

IFJ. SOÓS GYÖRGY 22, 25, 43, 51, 60, 63, 67

A KATALÓGUST TERVEZTE:

MÁTÉ ANDRÁS

ISBN 963 03 18660

ISSN 0236-6274

86. 55357 Petőfi Nyomda, Kecskemét

DIALÓGUS

A

NAGYATÁDI

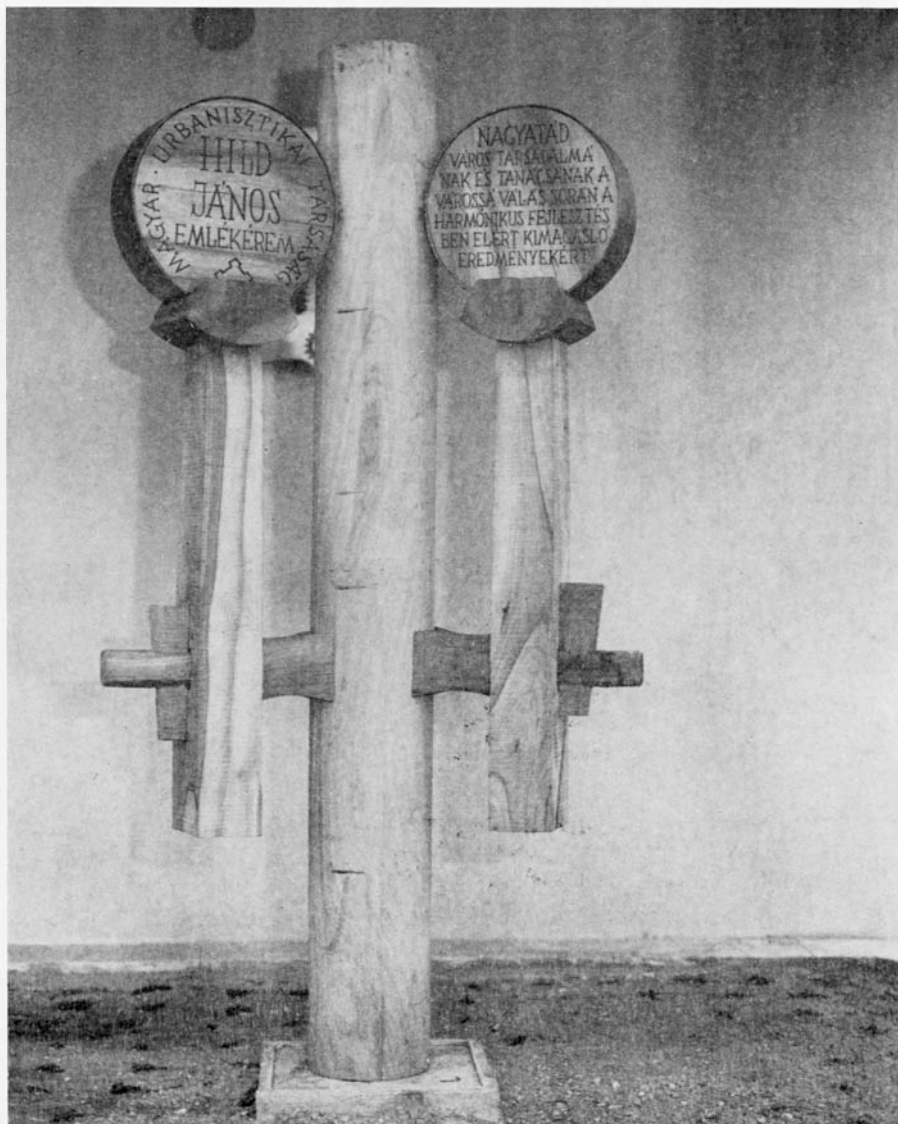
NEMZETKÖZI

SZOBRÁSZ ALKOTÓTELEP

TÍZ ÉVE

(1975-1985)

1975-1985

(Részlet a Hamvas János tanácselnökkel folytatott interjúból)

Hogyan merült fel az alkotótelep létesítésének gondolata olyan környezetben, ahol a professzionista képzőművészetnek nem voltak hagyományai?

— ... úgy gondolkodtunk: ha a gazdasági életben bekövetkezett egyfajta progresszió, akkor a többi területet is fejleszteni kell, így az infrastruktúrát, az egészségügyi és a kulturális ellátást. A város sokoldalú fejlesztésével el kell érni, hogy a városban élők megtalálják mindazt, amit egy városban meg kell találni. Sokoldalú fejlesztésre törekedtünk. A kulturális területen belül is azt mondtuk, nemcsak az oktatási, de a közművelődési terület fejlesztésére is gondot kell fordítani, így a könyvtár, a művelődési ház fejlesztésére, klubok létrehozására. Egy település vezetésének az a feladata, hogy az adott időszakban meglevő lehetőségeket használja ki. Nálunk itt adva volt a fa, mint alapanyag, és a személyi feltételek is úgy alakultak, hogy volt, aki ezt az egész ügyet istápolja. Erre volt nekünk lehetőségünk. Ha jó zenészeink vannak, akkor zenei területen fejlődünk volna tovább. Ma is azt vallom, hogy azt lehet egy település vezetésének a szemére vetni, ha egy adott időben valamire megvolt a lehetőség, s azt nem használta ki. Ebben a szituációban ezt lehetett választani. Ezzel bekerült a városba a képzőművészetnek egy olyan ága, aminek nem voltak hagyományai. Megteremtődött egy olyan képzőművészeti kultúra, amely nagyon sokat jelentett a város kulturális életének a fejlődésében. Én azt vallom, ha valamit erőteljesen fejlesztünk, annak van visszahatása a többi területre. Ha a faszobrászatot idehozzuk, akkor az érdeklődést felkeltjük a művészetek többi ága iránt is. Én azt hiszem, hogy a kiállítások látogatottsága, a rendezvények gyakorisága is ezt igazolja.

— Milyen fogadtatásra talált a hivatal és a közvélemény részéről az alkotótelep létesítésének a gondolata?

— Konkrét eseteket is tudok mondani. Bejelentettük az elképzeléseinket a tanácsülésen, és ez nagyon vegyes visszhangot váltott ki. Azt vetették fel, ha nekünk nincs elég óvodai férőhelyünk, miért fogunk ilyen vállalkozásba. Végül is sikerült megértetni, hogy nem vagy-vagy, hanem erre is szükség van a városban, s ha erre most lehetőség van, akkor ezt nem szabad elmulasztani. Az élet végül azt igazolta, hogy az is-is választás volt a helyes, mert azóta minden gyermeket fel tudunk venni az óvodába, s a művésztelep is megvan immár 10 esztendeje.

Hogy a hivatal hogy fogadta? A gondolat kedvező fogadtatásra talált az illetékes megyei vezetésknél is, bár kezdetben tulajdonképpen anyagilag nem támogatták. Az igazság az, hogy az anyagi támogatást, az indítólökést a pénzügyi szakemberek adták. Azt viszont nagyon pozitívnak tartom, hogy egy megyei pénzügyi vezető nem zárkózott el a gondolat megvalósításától. Egyébként az alkotótelep létrehozásában a helyi vállalatok, üzemek kezdettől fogva nagyon aktívan vettek részt. Végül is a művésztelep létesítményei: a pihenőház, műhely, raktárépület teljes egészében társadalmi munkában, rendkívül széles összefogással valósultak meg, nagyon rövid idő alatt. Emlékezetem szerint április elején kezdtük az építkezést és június 5-én nyitottuk meg az első alkotó-idényt. A vállalatok és a lakosság összefogásának hihetetlenül szép példája volt. Kifejezett valami bizakodást. Mi sem tudtuk pontosan, mi lesz ebből, én magam sem — ráérezünk arra, hogy lehet ebből egy nagy dolog, s az emberek is úgy lehetnek. Hittünk abban, hogy ez értelmes, szép dolog, hozzájárul az emberek kulturálódásához, s valamikor befogadja a város is, részének tekinti — s ez ma így is van.

Kik voltak az ügy szakmai támogatói?

— A Képzőművészek Szövetsége, s egy sor művész, aki akkor ide eljött. Számos művész lelkesedett, s támogatta az ügyet. Mindenekelőtt arról győztek meg bennünket, hogy ez a gondolat jó, s ebben óriási lehetőségek vannak arra, hogy a nagyatádi és környező emberek hozzájussanak kortárs munkákhoz.

Számítottak-e arra, hogy ez a dolog ilyen nagyságrendűvé fejlődik?

— Én arra gondoltam, hogy itt rendszeresen megszületik néhány alkotás minden esztendőben. Akkoriban nem foglalkoztunk a továbblépés gondolatával, tehát ha együtt lesz ötven szobor, hogyan tovább? Én tulajdonképpen ma sem vagyok a tekintetben teljesen biztos, hogy merre kell menni ezzel az üggyel, mert nem tudom a magam számára megfogalmazni, hogy minek van értelme. Meg kellene állni, és az a gyűjtemény marad a város számára látogatási, kirándulási cél!? Annyi biztos, hogy a telep szerepe régen túlnőtte a várost. Az viszont határozott véleményem, hogy a megye idegenforgalmában sokkal jelentősebb a látnivaló, mint ahogy azt kihasználják az idegenforgalmi szervek.

Mit jelent ma fenntartani egy alkotótelepet?

— Most nagyon nehéz erre a kérdésre válaszolni. Nyomokban látjuk csak, hogy hogyan alakul a tanácsok anyagi helyzete a VII. ötéves tervben. Nyilvánvaló, hogy a művésztelep fenntartásához, további fejlődéséhez részben a szakmai szervezeteknek, részben a megyei ágazatot irányítóknak a segítségére van szükség. Azt nem lehet ma

megfogalmazni, hogy milyen anyagi támogatást lehet kérni. Véleményem szerint most nekünk magunknak kell megteremteni a művésztelep működésének anyagi feltételeit. Én azonban feltétlenül indokoltnak tartanám, hogy a művésztelep önálló művelődési egységként, önálló költségvetéssel működjön. Ez az ügy megérdemelne ilyen önállóságot, mert az önállóság hiánya megakadályozza az ügyek gördülékeny menetét. Mindenképpen meg akarjuk tartani ezt a művésztelepet, de azt hiszem, arra nem nagyon lesz lehetőségünk, hogy olyanfajta bővítést vagy olyanfajta gondolatokat valósítsunk meg, ami jelentős pénzekkel jár. Kis lépésekkel kell a fejlesztést megoldani.

Nagyatád, 1984. május

Kiss Istvánnak, a Magyar Képzőművészek Szövetsége elnökének megnyitó beszéde 1984-ben:

Közel 10 éve, hogy a Nagyatádi Szobrász Alkotótelep megnyitását őszinte tisztelettel köszöntöttem a várost, amelyik gondoskodik a maga polgárainak, a maga embereinek műveltségéről, annak fejlesztéséről, s ezen keresztül hozzá tud járulni sokkal nagyobb mértékben, talán még országon túli méretekben is, a kultúra fejlesztéséhez. Ma elmondhatjuk, hogy ez a város sokkal többet tett, megteremtette azokat a feltétlen szükségleteket, melyek a kulturált emberi élethez szükségesek, de tovább is lépett a gazdag, a korlátlanul gazdag emberi élet feltételeinek megteremtéséért.

Ehhez természetesen a művészek és a művészet minden ága, a kulturáltság, a fejlett humánus érzék az, ami korlátlan lehetőségeket teremt az ember számára. Mi marxisták tudjuk, hogy az ember változtatható, a társadalom, az emberi élet fejleszthető. Ezt úgy kell értenünk, hogy azok a művészek, akik kulturált igényt teremtenek az emberekben, rendkívül nagy szolgálatot tesznek az itt élőknek. De fordítva is igaz; az az igény, amit a művészekkel szemben támasztanak, a művészt is fejleszti, s ez nagyon fontos, mert így módon jöhet létre a művészen a közösségi igény, művé fogalmazza, amit érzékel, tapasztal.

Annak idején azt kívántam, hogy ez a művésztelep olyan fa legyen, amelyik nemcsak szép és terebélyesedik, hanem gyümölcsöt is hoz. A részt vevő hazai és külföldi művészek új és új oltásokat hoznak, egyre újabb és gazdagabb termést, de a fa törzse és gyökere nagyatádi lesz, jelentősen segíteni fogja az ország művészetét, a közvetítőkön keresztül a világ kultúrájába is bele tud avatkozni.

Visszagondolva az elmúlt évekre, akkori kívánságomat az Alkotótelep munkája minden vonatkozásban betöltötte és teljesítette ezt a célját, most már arról beszélhetünk, hogy a fa több gyümölcsöt is hozott. Nemcsak az elkészült műveket, hanem a szobrászkultúra, a fakultúra fejlesztését, vagyis az Alkotótelep, ami igazán lelkesedésből indult el, olyan mértékig teljesítette feladatát, hogy ma már nemcsak itthon, a világban is beszélnek róla, a híre terjed, jó híre van, gyakran hangzik el Nagyatád neve még diplomáciai körökben is.

Azt, hogy Nagyatád hogyan él ezzel a teleppel, azt hiszem, látni lehet. Azt, hogy miben hat Nagyatádra ez az alkotótelep, azt is látni lehet. Láttam már tiszta várost, ami önmagában sem kis dolog: de hogy a város szobrokra is igényt tart, még ritka dolog. Ha egy település, egy város ilyen igényeket támaszt önmagával szemben, az azt jelenti, hogy az emberek kicsit jobban élnek, kicsit színvonalasabban, kulturáltabban élnek. Az

alkotótelepnek biztos van szerepe abban, hogy Nagyatádon esztétikai tevékenység folyik, ahol egy ilyen színvonalú műhely alakult ki, megvannak a fejlesztési lehetőségek: a továbblépés önmagában adott. Bővíteni lehet a magyar nép tárgyigényét egy sajátos lehetőséggel, a fa anyagával, ami szintén kínálja magát. Ami még fontosabb, az emberek számára még nagyobb lehetőség teremthető a környezet-tárgykultúra gazdagításához, s ehhez a telep is jelentősen hozzájárulhat az elkövetkező évek során.

Az elért hazai és nemzetközi megbecsülésen túl még magasabb szintű elismerés lehet a fejlesztési elképzelések megvalósításának az eredménye.

Visszatérve az alapgondolathoz, ez a fa ma már nemcsak van, többféle ága van, ez a fa termőképes mindenféle vonatkozásban. Mi mást kívánhatunk, mint azt, hogy az itt dolgozó hazai és külföldi művészek találják meg azokat a közös feladatokat, amelyek együttélésüknek és egymás megértésének eszközei lehetnek.

Rideg Gábor: A szimpóziumokról

A 60-as évek második felétől Magyarországon is egymás után alakultak az újtípusú képzőművészeti alkotótelepek. Az egyik ok kétségtelenül az a világszerte ható „korszellem” volt, amely hozzánk divatként „gyűrűzött be”.

Korszellemet mondtam, de használhattam volna az „életben maradás” reflexének kifejezését is, hiszen a nyugati képzőművészetben, az alkotók körében lényegében erről volt szó. A művészek védekezési mechanizmusa működött a független alkotótelepek létrehozásában. A társadalomtól, de mindenekelőtt a művészetet manipuláló műkereskedelemtől akarták függetleníteni magukat a természetbe elvonuló művészek. No meg az egyre inkább kereskedelmi áruvá váló műtárgy fétisétől. A képzőművészeti „szabadságharc” más frontjain ekkor kezdték újra felfedezni a „dada” egykori tanulságait, a gesztus szerepét, a tárgyközpontúság helyett a tevékenységcentrikus „látvány-művészetet” — a színházművészet alkotói törvényei nélkül.

Talán különös ezeknek az alkotótelepeknek az esetében tevékenységcentrikusságról beszélni, amikor itt — elsősorban szobrászati művésztelepekről lévén szó — a természeti anyagok (helyben talált materiák): a kő, a fa, a föld, az agyag megmunkálásáról volt és van szó. Mégis, kezdetben az ilyen jellegű művésztelepeken ezeknek az anyagoknak a feldolgozásán túl legalább ilyen fontos volt a folyamat, maga a tevékenység, függetlenül a végeredménytől.

Az egy-két hónapig végzett „tárgy-kényszer” nélküli közös munka maguknak a művészeknek természetesen fontosabb volt, mint az, hogy „kész” művet hozzanak létre az általuk ideiglenesen birtokba vett területeken. A kész mű, az objektivizálódott tevékenység az ottmaradóknak, a helyieknek tűnt fontosabbnak, ha úgy tetszik, a közönségnek, amelynek a művészetről vallott felfogása „konzervatívabb” volt a művészekénél: megbámulta ugyan, még értékelte is a tevékenységet, de a szobrot szoborként szerette volna szemlélni az alkotók távozása után is.

Az a nyugati művész, aki az év tíz vagy tizenegy hónapjában megfeszített munkával tárgyat alkotott, a fennmaradó egy-két hónapban igényelte, mi több, anyagilag is megengedhette magának azt a felszabadultabb szellemi kalandot, amelyet a kellemes környezetben a felelősség nélküli közös munka, tevékenység számára jelentett. És ez a kikapcsolódás neki többszörösen is kamatozott. Részben úgy érezhette, szabadon, minden kötöttség nélkül töltheti el idejét, részben ettől a szabadságtól szellemileg felfrissült, a közös munka során mindig szerzett ismereteket, új élményeket a következő

tíz vagy tizenegy hónap anyagi és erkölcsi egzisztenciát teremtő munkájához. Megjelent a művészek „szimpózium-típusa”, aki nyaranként végigjárta az európai alkotótelepeket és mindenütt a helyzethez és hangulathoz illően tevékenykedett a rövid idő alatt elvárható és az ellenszolgáltatás mértékéhez igazodó minőség szerint.

Néhány év múltával e független művésztelpek után nyúlt a nyugati társadalmakat „mozgásban” tartó üzlet, ha ezúttal nem is műkereskedelem, hanem turizmus formájában. Ezek az alkotótelepek — mint kiderült — kitűnő idegenforgalmi látványossággal szolgálnak. A hőskor szabad és játékos akciói helyett megteremtődtek a szabadtéri természeti environmentek, land arthoz hasonló plasztikai terek, vagy ismételten a tárgyat felsorakoztató szoborpark. Mégis: az egymásrautaltság, a résztvevő művészek szellemi közössége évtizedek múltán is életben tartja ezt a mozgalmat, amely külföldön is, nálunk is egyre inkább intézményesült.

Természetesen itthon és Kelet-Európában más utat jártak be az alkotótelepek, más okok magyarázzák az azonos végeredményt, a szoborparkok, a szabadtéri műtárgyegyüttesek megszületését.

Ezek után lássuk talán kissé bővebben a hazai okokat. Mint említettem, a magyarországi kezdeményezéseknél is közrejátszott a divat. Ez önmagában azonban nem lett volna elégséges hajtóerő a számtalan honi alkotótelep létrehozására. A kezdeményezés kétségtelenül a művészekről indult el. De nálunk nem a műkereskedelmi terrortól való függetlenedés motiválta a létrehozó szándékot. A művészek kétségtelenül itt is a függetlenebb alkotási lehetőségeket keresték, de sokkal inkább az elaggott, az egyre elbürokratizálódottabb művészetet közvetítő csatornáktól, intézményektől szerették volna függetleníteni magukat. Egyszersmind a művészet társadalmi érvényesülésének új, közvetlenebb lehetőségeit keresték; ha úgy tetszik, társadalmi fontosságukat akarták bizonyítani. Éppen ezért már kezdetben is nagyobb volt a felelősségük, s nem egy esetben szorítóbb volt a megfelelési kényszer is, mint nyugati kollégáiknál. Nem utolsósorban pedig a magyar művészek, pótolni kívánva a főiskolai oktatás hiányosságait és változtatva a műtárgy, a szobor létrehozásának Magyarországon egyre inkább elidegenültté váló folyamatán, az anyag alakításának közvetlen módjait is szerették volna a maguk számára újra felfedezni.

A művészek az újat, a változást kereső szándékukban fogékony, együttműködésre kész partnereket találtak a helyi közigazgatásban és azoknak a nemegyszer kis településeknek a közösségében, amelyek anyagi áldozat vállalása árán is — ha talán a művészekkel nem teljesen egyező megfontolásokból — készek voltak támogatni az alkotótelepek megszületését. Ezek között az elgondolások között már kezdetben is szerepeltek bizonyos közművelődési célok, valamiféle gyűjtemény létrehozására

irányuló törekvés, amely maradandóan hathat és szerepet játszhat az úgynevezett „kulturális fehér foltok” felszámolásában is.

Az eltelt évek során bebizonyosodott, hogy ezek az alkotótelepek és a működésük nyomán kialakult gyűjtemények minden direkt közművelődési szándék nélkül is hatnak; tudatformáló szerepük van az adott terület kulturális életében. Azt is kár lenne tagadni, hogy látványosságértékük folytán országos figyelmet keltettek, így egy-egy település, körzet életében áttételes módon általánosabb erkölcsi, mi több gazdasági haszonnal is jártak. Úgy gondolom, a befektetett forintok olyan várossá váló település esetében is megtérültek — részben a kulturális életben, részben a település presztízs növekedésében, de még idegenforgalmában, gazdasági életében is — mint amilyen Nagyatád. Az sem véletlen, hogy az alkotótelepet fogadó készség e település nagyközségből várossá válásának időszakában realizálódott. Mára a kezdetben a telep körül folyó viták nyugvópontra jutottak. A magyar alkotótelepek működésében is kialakult egyfajta krompromisszum a „tevékenység- vagy műközpontúság?” vitában. A telepeken olyan alkotások születnek, amelyek az adott környezetben egymás hatását erősítik és összességükben jelentős esztétikai értékkel gazdagítják a mecénáló város közösségét.

Rideg Gábor

(Részlet a Bencsik István szobrászművésszel készült interjúból)

1970-ben meghívtak egy szimpóziumra Szlovákiába. Nem is tudtam a művésztelepekről. Ott töltöttem néhány hónapot. Megismerkedtem egy csomó nagyon értékes emberrel, japánnal, olasszal, lengyellel, franciával. Egy pillanat alatt helyrerázódott az a sok-sok mozaik, amit én addig összekínlódtem, és egy képpé állt össze magamról, a világban való helyemről, mint szobrásznak. Elég biztonsággal kezdtem dolgozni.

Hazajöttem Szlovákiából, és az újságokból értesültem, hogy Villányban is létesült egy szimpózium. Olyan nagy élmény volt számomra a szlovákiai részvétel, hogy rögtön jelentkeztem Villányba. Meg is hívtak, és tulajdonképpen azt mondhatom, hogy a második életem itt kezdődött Villányban. Azonnal otthon éreztem magam, mind a pszichikai környezetben, tehát a kollégák között, mind az anyaggal való találkozásban. Ez a villányi látogatás 4 évet jelentett, négy folyamatos évet. Sorra csináltam kőből a munkáimat egy sajtóságtól körüli, de ez már szobrászat volt. Ez volt életem első igazán szobrászi tevékenysége.

Miért volt számodra fontos a szimpózium-közeg? Mi volt az, ami ebben a közegben emberileg és szakmailag helyrerázott?

Tudod jól, hogy a hatvanas években Magyarországon nem nagyon volt lehetőség arra, hogy az ember autentikus információkhoz jusson arról, hogy mi van a világban. Sokkal pontosabb információkra volt szükség, mint amit a folyóiratok nyújtani tudtak. A folyóiratok manipuláltak — autentikus információkhoz nem lehetett hozzájutni. Utaztam én: 1962-ben, 1964-ben Nyugat-Európában. De ezek turistautak voltak, kapcsolatok nélkül. Különösebb információhoz nem juthattam hozzá. Már Szlovákiában megdöbbenő volt számomra, milyen jelentősége van annak, hogy egy időben vagyok jelen, dolgozom együtt a világ egymástól nagyon távol levő országaiban élő művészekkel, akik lojálisak velem, hiszen egy közösségbe tartozunk. Olyasmiket tudtam meg, főleg szakmailag, amit más úton beszerezni nem lehet. Villányban ugyanez volt. Az egyik nagyon fontos dolog, hogy egy európai ember — mert annak vallom magam — egyszercsak Európában találta magát. Fantasztikus élmény! A másik fantasztikus élmény, ez a szimpózium sajátossága. A szoborcsinálási technikának egy másfajta módját ismertem meg. Én csak a XIX. századi modellt ismertem: a szobrász bevonult a műtermébe és szobrot csinált. Megismertem egy olyan eljárást, ahol a szobrász egy közösség tagjaként dolgozik, s ez egyidejűleg szellemi és morális közösség is.

Kimondják vagy nem mondják ki (nem mondják ki hál' Istennek), de közösen csinálják a szobrot. Ez valami egészen csodálatos dolog. Tudniillik nyáron, nagy melegben több méteres szobrot megcsinálni pár hónap alatt nagyon nehéz.

Ha otthon, a saját kertedben, műtermedben fogsz hozzá, nincs kondíciód megcsinálni. A harmadik dolog, amiért fontos volt nekem, hogy Villányba érkeztem, az a következő: amit én kitaláltam magamnak szobrászatként, az abban az időben nem tudta volna magának megszerezni a hivatalos elismerést. Találtam egy helyet, ahol ennek — tehát az elismertetésnek — nem volt jelentősége. Találtam egy helyet, ahol nem volt zsűri, nem működött az a hivatali mechanizmus, amely megítélte a munkákat, hanem egy közösség, egy szakmai közösség ítélte, meg a táj, a nap, a látogatók, spontán módon, azonnal. Ez a három dolog együtt óriási erőt, hátteret, óriási bázist jelentett, olyasmit, amire támaszkodni lehetett és így lehetett megpróbálni valami nagyot csinálni. Hát ez a szimpózium.

A szakmai munka mellett bekapcsolódtál a szimpóziumok szervezésébe, hivatali elismertetéséért is dolgoztál. Tizenöt éve, hogy Villány, tíz éve, hogy Nagyatád működik. Hogy látod, ezek a szimpóziumok milyen szerepet játszottak, játszanak a magyar szellemi, képzőművészeti életben?

Nagyon nehéz kérdés. Nem tudom, tudod-e, de nekem az a véleményem, hogy a világon a legjobban szervezett szimpóziumok Magyarországon vannak. A legjobban ellátott, a legegzenletesebb eredményt elért szimpóziumok Magyarországon vannak. Nem véletlen, hogy az UNESCO ismét szorgalmazza, hogy Magyarország vállalja el a világmozgalom koordinálását.

Azért nem könnyű kérdés, mert a szimpóziumok olyan időszakban jöttek létre Magyarországon is és másutt a világon is, amikor a szerepük fontos és meghatározott volt. Olyan időben jöttek létre, amikor Nyugat-Európában az avantgarde mellett létrejött a természethez jobban kötődő áramlat úgy, hogy az avantgarde a galériák részéről már hivatalos elismerést nyert. A művészek igent mondtak a természetnek, ha másként nem, a testükkel — kötődtek a természethez. Ez nem jelentett szükségszerűen természetelvű műveket. Tehát Nyugat-Európában az avantgarde a szalonok művészete lett, ezzel szemben létrejött egy rusztikus törekvés; klasszikus módon, ahogy sok ezer éve csinálják a művészetet, különösen a szobrászatban, szobrokat csinálni kőből, fából. Szobrot a szoborért, szobrot a természetért, a hatásért. Magyarországon, Kelet-Európában hasonló indításból jöttek létre a szimpóziumok.

Volt még egy sajátságos indíték: a politika rettenetes erővel nehezedett a képzőművészetre. Azok a művészek vállalták a szimpóziumokon való részvételt, akik ki akartak bújni az alól a presszió alól, amit a politikai irányítás gyakorolt a művészetre.

Az én véleményem szerint Magyarországon égetően szükség volt a művészet demokratizálására, sokarcúságára. Létrejöttek a szimpóziumok. Ezek hatása — meggyőződésem — ma is óriási a szakmára. Két jelentős szobrászszimpózium van az országban, a villányi és a nagyatádi, de a jelentőségük óriási. Kiváló műhelyek jöttek létre, melyeknek az anyaggal, géppel való ellátottsága kiváló, első osztályú. Ezeket a műhelyeket most már nem annyira világmegváltó szimpóziumokként kell kezelni, hanem műhelyekként: legyen lehetőség arra, ha valaki a rögeszméjét meg akarja valósítani, vagy egyszerűen egy szobrot kíván kivitelezni.

Szellemi és technikai műhelyekben látod a jövőt?

— Igen. A szimpóziumok szellemi műhelyekként indultak. Villányban például nem volt más, csak néhány véső, Nagyatádon ez nem így volt. Túl kéne ezen lépni. A reneszánsz műhelyszerűséget kéne hangsúlyozni. Attól is félek, hogy előbb-utóbb rájönnek a működtetők, hogy drága dolgok ezek, és nem térül vissza, mert csak játszanak a művészek. Tíz-tizenöt évvel ezelőtt még nagyon fontos volt ez a játék: ez volt dolog lényege. Ma már nem indokolt a játék. Tíz-tizenöt évvel ezelőtt etikai kiállás volt ez a játék, vállalás volt. Ma már nem vállalás.

Véleményed szerint tehát lejárt az ideje annak a korszaknak, amikor a szobrászok saját egyéni programjaik megvalósítására választják a szimpóziumot? A szobrász-alkotótelepeken nagy terek állnak rendelkezésre. Az új út lehet ezeknek a tereknek a megszervezése, kialakítása, funkcionális, közösségi programok megvalósítása? A reneszánsz értelemben vett alkotóműhely, mely szellemi és technikai műhely is egyben, ahol a mecénás, tehát a megbízó és az alkotó törekvései összehangolódnak egyfajta közösségi feladat megvalósítása érdekében?

— Így van. Lehet ezt nagyon oldottan. Hallottam a kollégáktól, hogy Nagyatádon hidakat terveznek, s ebből egyet meg kívánnak valósítani. Kitűnő gondolat, de ez nem modell. Mert lehet hülyeség, de lehet egy hídból zseniális dolog is. A felvállalás az, ami itt nagyon fontos. Többet kell felvállalni, azért is, mert maga a műhely is a többszörösét tudja nyújtani, mint tíz évvel ezelőtt. Megvannak a technológiai, technikai feltételek. Attól kiűtést kapok, ha valaki Villányban, egy luxusvillában, gyémántkorongokkal és több százezer forintos gépparkkal szobrocskákat csinál. Nincs benne tett. Nincs értelme úgy viselkedni, hogy attól, hogy szabadban követ faragok, vagány vagyok. Ma már ez nem vagányság. Tíz évvel ezelőtt az volt. Többet kell vállalni. Ezek kitűnő műhelyek, sajtóságos műhelyek, alkalmasak arra, hogy segítségükkel teret rendezzenek be.

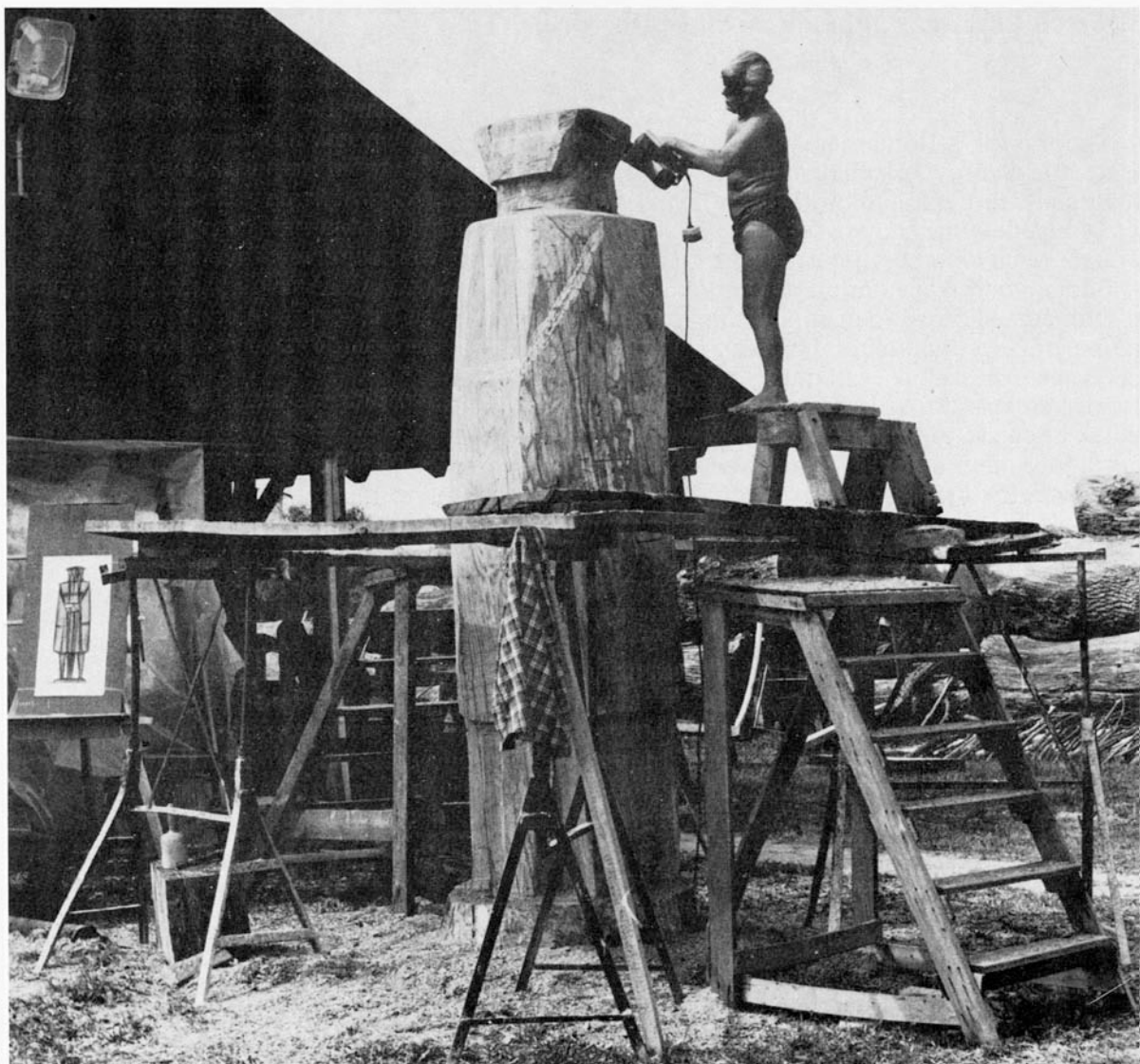
Martyn Ferenc: Vallomás az alkotótelepről

Kaposváron a Róma hegyen Rippl-Rónai hét hold szántóföldjét, szőlejét a zselicszentpáli Hegedűs György Tóka akként művelte, mint a magáét. Tudta, mikor kezdi a szántást (jó pár lova volt), tudta, mi volt a földben tavaly, mit vet az idén. Rippl-Rónai nem értett a földhöz. Tóka barátja volt, hagyta, tegyen úgy, ahogy érdemes. Így ment hosszú évekig, aratáskor Tóka a tenyerében megmorzsolta a szemet, megkóstolta a mustot.

Somogyban Nagyatádon esztendőik óta — nem hasonlatosság, több, már történet — a szobrász-alkotótelepen van gazda, aki gondoskodik a kiválasztott, összegyűjtött rönkökről, műhelyről, szerszámokról, hajlékokról meg élelemről. Minden évben nyaranta szobrászok érkeznek, fűrészelnek, faragnak, vésnek, vagyis szobrokat valósítanak meg. Születő tervek, termés crescendo, az idő jelzett folyamatossága. És ha a Róma hegyen cséplés után ott álltak a teli zsákok, a nagyatádi szobrok mindenekelőtt értesítenek bennünket a művek időt jelző, időt mérő értékéről. Rajtuk az évszám, mint hordókon az évjáraté.

Hozzáértők írják, talán már megírták a nagyatádi szobrok történetét, írtak az enyhén lejtő oldalról, az égbe lépő megfeketedett szobrokról. Hiszem, nem felejtették ki a terület szélén szunyókáló kicsiny folyót, a Rinyát meg a gólyákat.

1975-1985

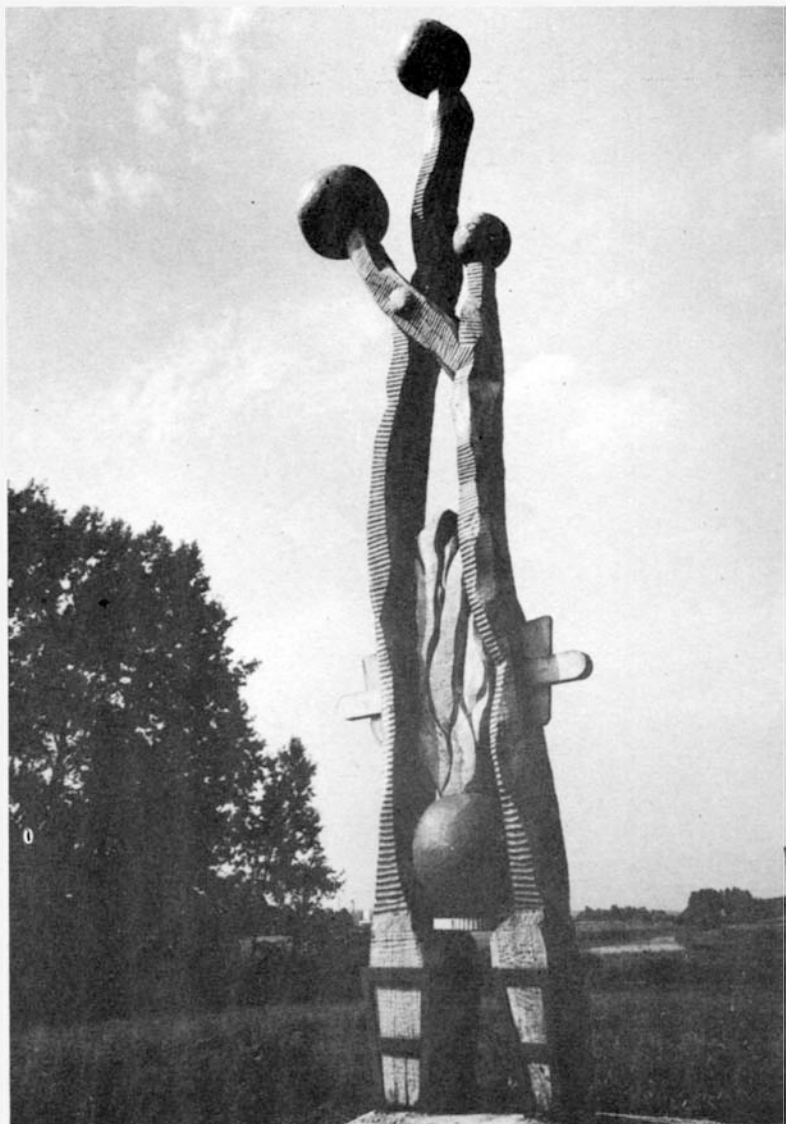

Katalógus

ADY József

*Címe: Gutinuluj 5. Baja-Mare
Románia*

Autodidakta művész. Köztéri
szobrai, kapui, faépületei
megtalálhatók Romániában.

BALOGH Péter

(Románia)

BENCSIK István

Címe: 1087. Budapest, VIII., Százados út 3.

1930-ban született Marcaliban
1957-ben fejezte be tanulmányait a Budapesti Képzőművészeti Főiskolán Mikus Sándor és Somogyi József növendékeként.

Makrisz Agamemnonnt tartja még mesterének.

1957 óta tagja a Magyar Népköztársaság Művészeti Alapjának.

1965-ben elnyerte a KISZ Központi Bizottság díját.

1969-ben Budapesten, a Fényes Adolf Teremben volt önálló kiállítása.

1955-től rendszeres résztvevője az országos kiállításoknak.

Jelentős megbízatásai:

1959. Gyula

1960. Gyula. „Libikóka” (alumínium)

1965. Dunaújváros. „Csodaszarvas”
(vörösréz lemez)

1967. Zalaegerszeg. „Zsuzsi” (márvány)

1975. Pécs

1970-ben a Csehszlovákiai Faszobrász Szimpóziumon, 1971—74-ben a Villányi Nemzetközi Szobrász Szimpóziumon vett részt.
A Magyar Nemzeti Galéria,
a Hódmezővásárhelyi Múzeum és a Pécsi Modern Képtár őrzi alkotásait.

Tanulmányutak:

Olaszország, Franciaország, Csehszlovákia, Szovjetunió.

BERCZELLER Rezső

*Címe: 1112 Budapest, XI.,
Barackfa u. 12/b*

1912-ben született
Trestena-ban (Szlovákia).
A Fővárosi Grafikai
Szakiskolában és
a Képzőművészeti Főiskolán
végezte tanulmányait.

1961 óta tagja a Magyar
Népköztársaság Művészeti
Alapjának.

Egyéni kiállításai:

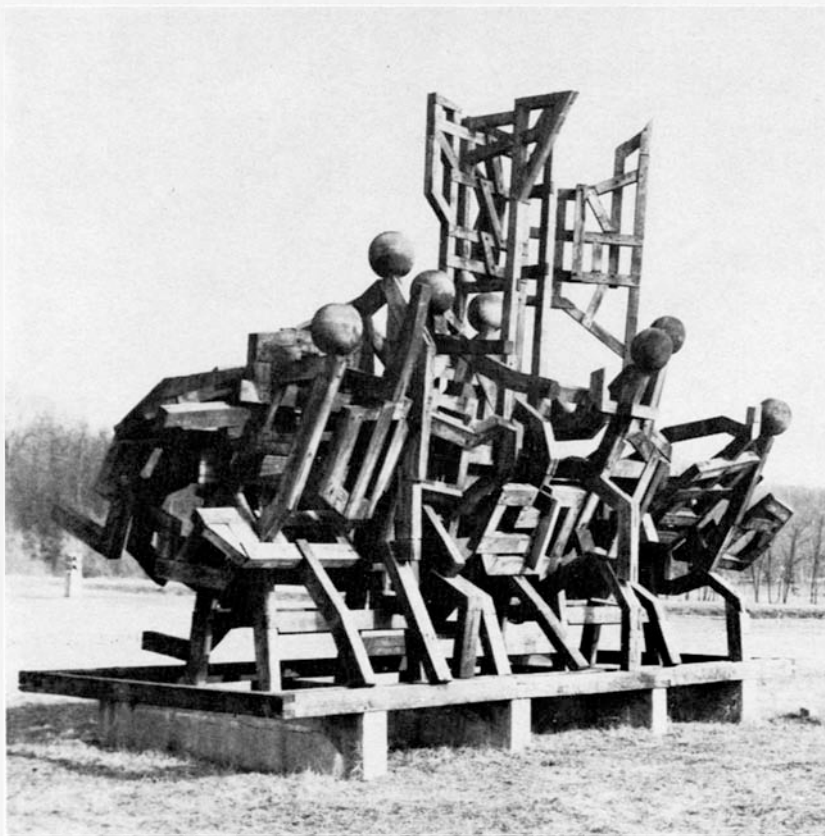
1969. Budapest
(Fényes Adolf Terem)

1971. Debrecen (Egyetem)
A negyvenes évek végétől
rendszeresen szerepel
alkotásaival kiállításokon.
1975-ben részt vett a Prágai
Kisplasztikai Kiállításon.

Épületdíszítő Plasztikák:

Miskolc (Egyetem)
Székesfehérvár (Színház)
Budapest (Fészek Klub)

Művei Budapesten a Magyar
Nemzeti Galériában, a Kiscelli
Múzeumban és a Pécsi Janus
Pannonius Múzeumban
találhatók meg.

BROVDI, Ivan

(Szovjetunió)

BUJNACSEV Vladimir Petrovics

*Címe: Moszkva,
Fesztivalna 578, Szovjetunió*

1938-ban született Szverdlovszkban.
1967-ben fejezte be tanulmányait
a Képzőművészeti Főiskolán Moszkvában,
Garipl Alekszandrovics Sulc tanítványaként.
Vladimir Zaznabin népi fafaragó művészt tartja
még mesterének.

1969 óta tagja a Szovjetunió Művészeti
Alapjának.

Gyűjteményes kiállításokon szerepelt:

1968, 1970, 1972, 1975. Moszkva

A Szovjet Kulturális Minisztérium őrzi műveit.

OLIMPIA

COVATARU Dan

1944-ben született Cernautiban.
Tanulmányait az N. Grigorescu
Képzőművészeti Főiskolán fejezte be
1969-ben Bukarestben.

Egyéni kiállításai:

1971. Apolló-terem Bukarest,
1973. Apolló-terem Bukarest,
1978. Eforia-terem Bukarest.

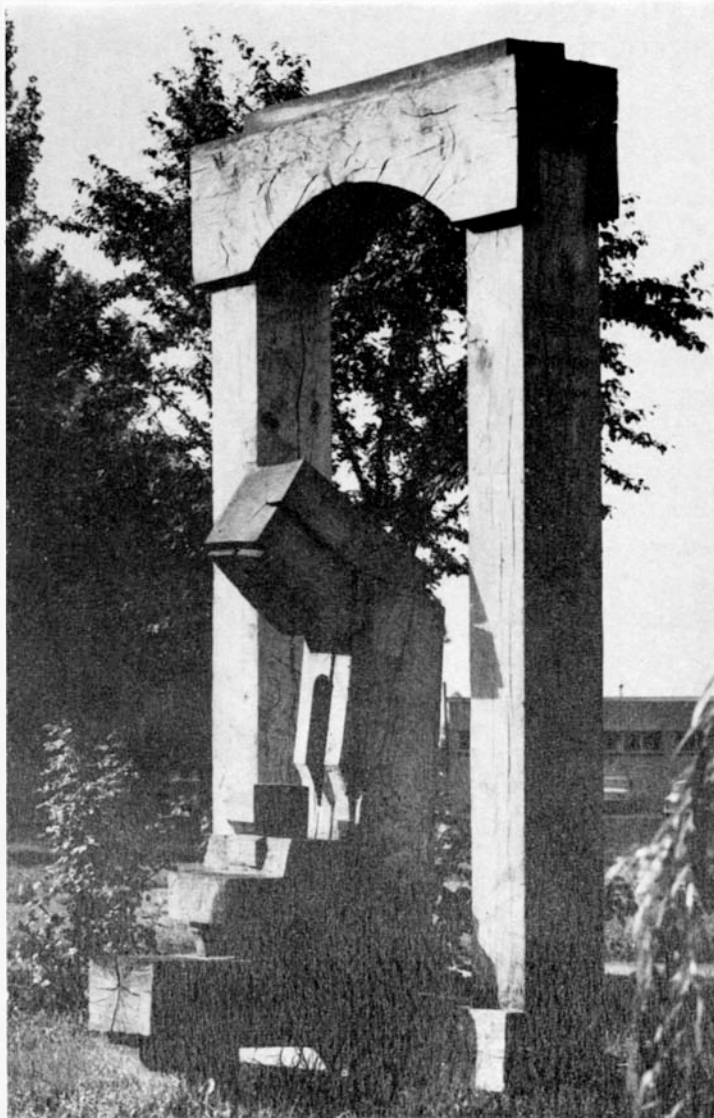
Gyűjteményes tárlatokon szerepelt:

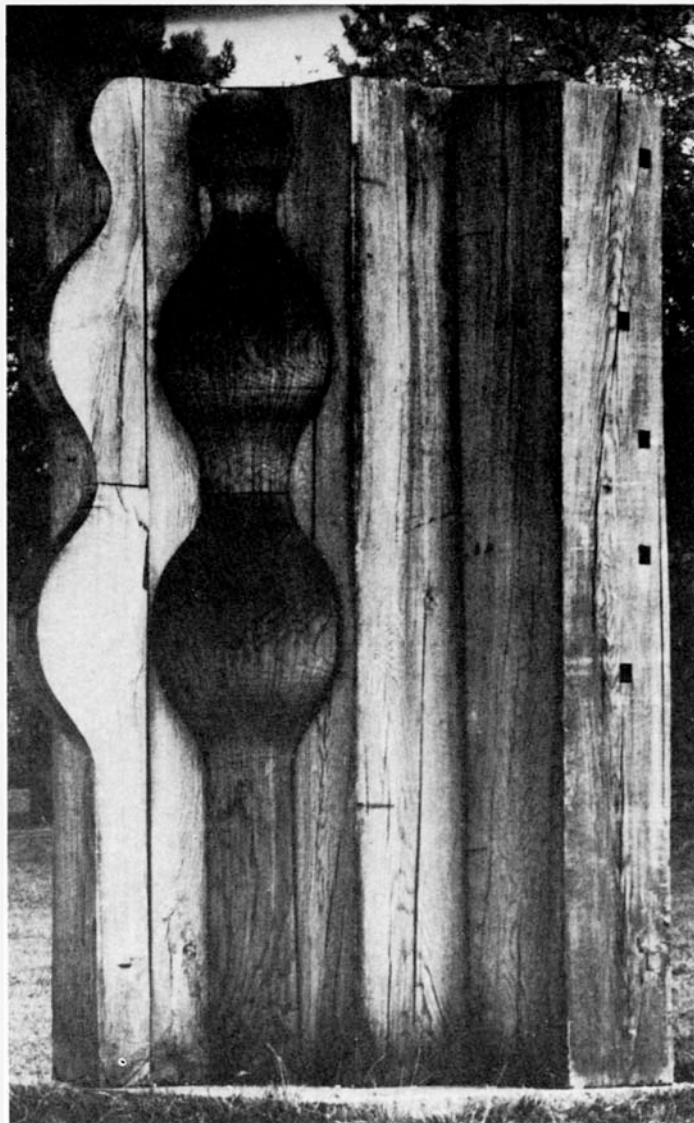
Jasi, Bukarest, Vaslui, Botosani,
Constanta, Dorokoi.

1971 óta 6 alkalommal dolgozott
alkotótelepen. Több jelentős megbízást
teljesített Jasinban.

Tanulmányutak:

1965. NSZK, 1973. Barcelona, 1974.
Skopje, Bitolia, 1978. Csehszlovákia,
1979. Lublin.

DEIM Pál

*Címe: 2000 Szentendre,
Lukács fivérek útja 5.*

1932-ben született Szentendrén
1963-ban fejezte be tanulmányait
a Budapesti Képzőművészeti Főiskolán.
Mesterei: Barcsay Jenő, Gadányi Jenő,
Vajda Lajos.

1963 óta tagja a Magyar Népköztársaság
Művészeti Alapjának.

1974-ben az Országos Kisplasztikai
Biennálén (Pécs) I. díjat nyert.

Egyéni kiállításai:

- 1957. Szentendre
(Fegyveres Erők Klubja)
- 1965. Budapest (Mednyánszky Terem)
- 1969. Szentendre (Ferenczy Múzeum)
- 1972. Pécs (Modern Magyar Képtár)
- 1973. Debrecen (Egyetem Galéria)
- 1974. Budapest (Műcsarnok)
Dunaújváros (Uitz Terem)
- 1975. Dorog (Művelődési Központ)
- 1976. Veszprém
(Megyei Művelődési Központ)

Gyűjteményes kiállítások:

- 1957—1970. Szentendre

Jelentős megbízásai:

- 1972. Tatabánya (Pártiskola)
- 1973. Kisköre (Irodaház)
- A szentendrei Ferenczy Múzeum,
a debreceni Déry Múzeum és több
magángyűjtő őrzi alkotásait.

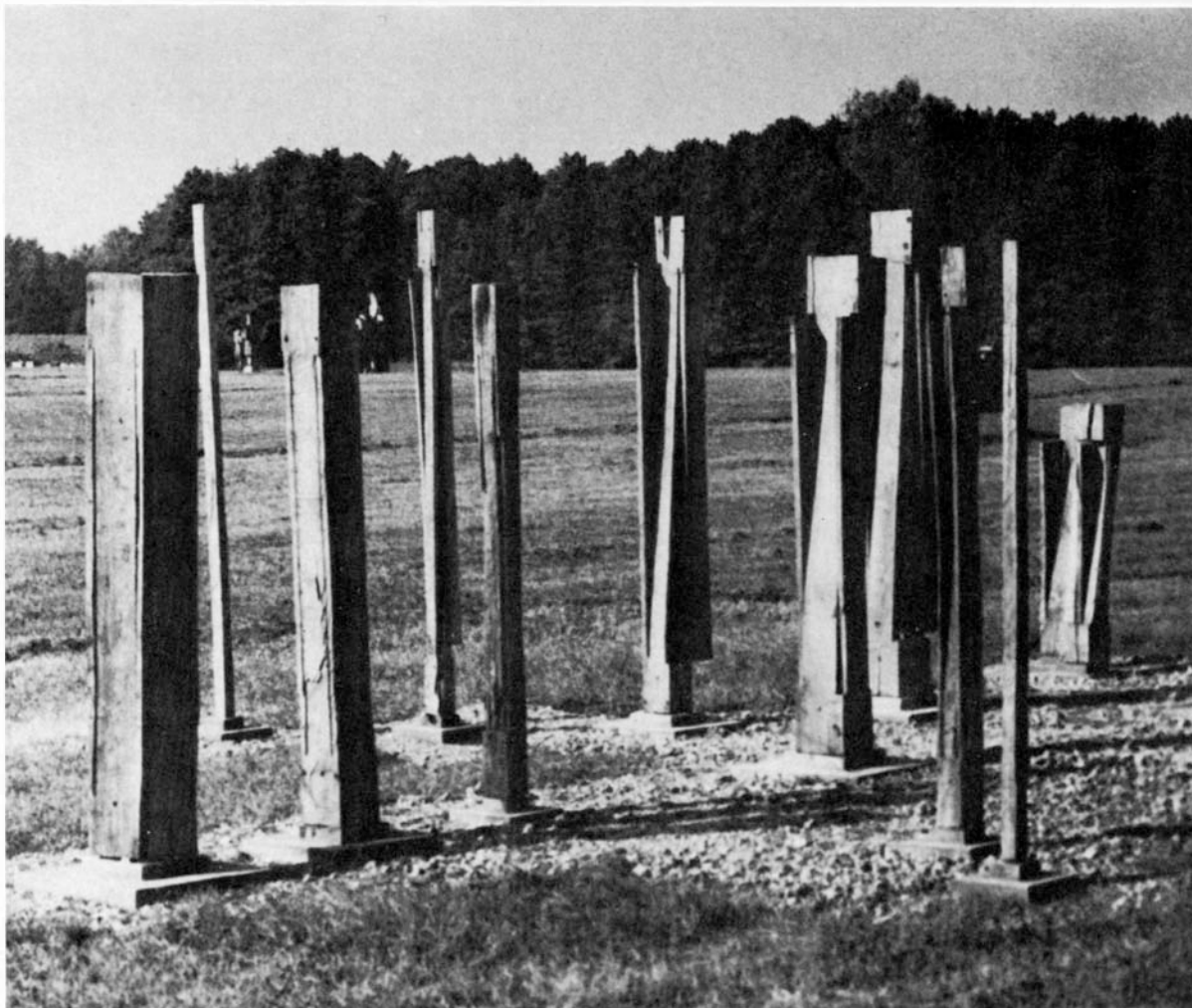
MINDEN ÉRTELMETLENÜL ELPUSZTULT
EMBER EMLÉKÉRE

1975-1985

DUBON, Jorge

(Franciaország)

TORNYOK

ENGLERT Judit

Címe: 1131 Budapest, Jász u. 112.

1949-ben született Budapesten.
Tanulmányait a Képző- és Iparművészeti
Gimnáziumban, majd a Magyar
Képzőművészeti Főiskolán végezte.

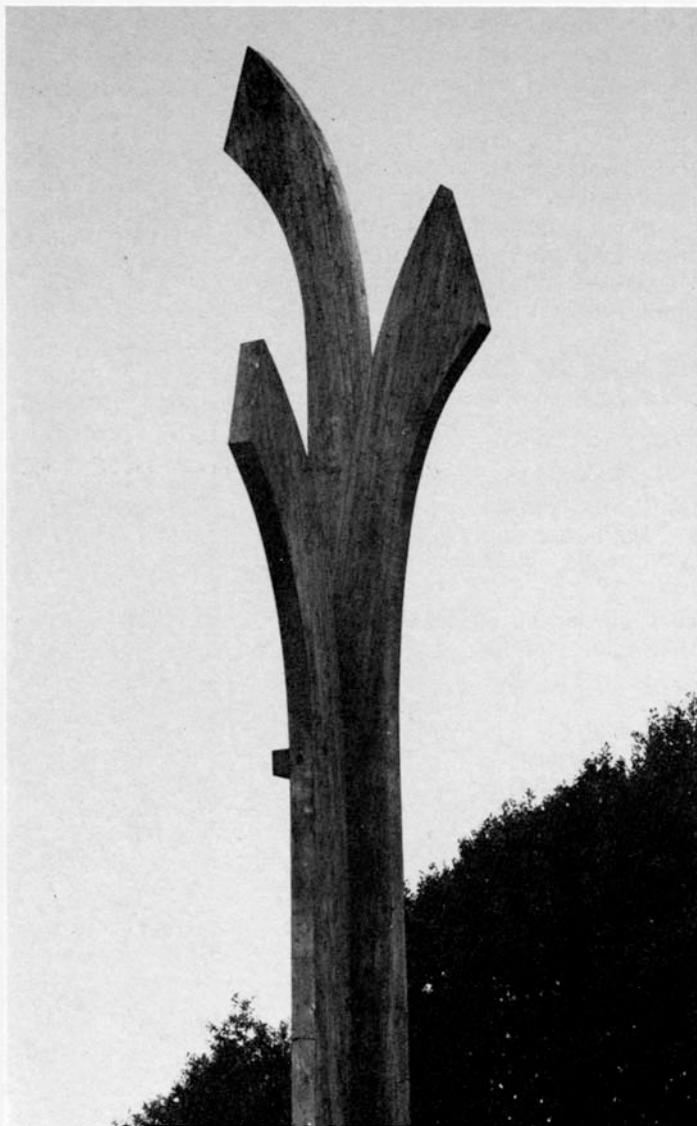
Mesterei: Borbás Tibor, Konyorcsik
János, Mikus Sándor.

Díja:

1978. Burgasz, Nemzetközi Kőszobrász
Szimpózium II. díj.

1974 óta minden jelentősebb hazai
tárlaton részt vesz.

A Magyar Nemzeti Galéria, a Művelődési
Minisztérium, a Pásztói Galéria és
a Művészeti Alap őrzi alkotásait. Köztéri
munkái Budapesten, Tatán, Burgaszban,
Leninvárosban állnak.

FARKAS Ádám

*Címe: 2000 Szentendre,
Kovács L. u. 30.*

1955-ben született Budapesten.
Tanulmányait Budapesten és
Párizsban végezte, Mikus Sándor és
Émile Gilioli tanítványaként.
Mesterének tarja még Ferenczy Bénit,
Brancusit, Henri Moore-t.

1969 óta tagja a Magyar
Népköztársaság Művészeti Alapjának.

Egyéni kiállítások:

- 1968. Szentendre, Múzeum
- 1972. Szentendre,
Művésztelepi Galéria
- 1973. Budapest, Műcsarnok
- 1973 TV Galéria
- 1976. Budapest, Stúdió Galéria
- 1973. Tata, Szoborkert

Gyűjteményes kiállítások:

- 1968. Fiatal Művészek Klubja,
Budapest
- 1971. Nemzeti Galéria,
Pest megyei Műv. Központ
- 1969. Boulogne-Sur-Mer
(„Jeune Europe“)
- 1975. Koppenhága
- 1976. Nemzeti Galéria, Pest Megyei
Művelődési Központ
- 1977. Antwerpen
(Szocialista országok
szobrászata)

Jelentős megbízatásai:

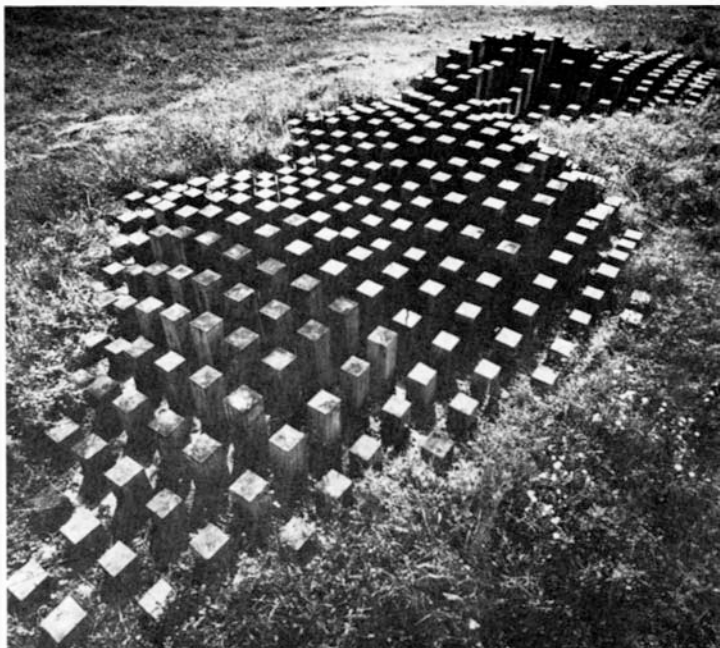
- 1971. Budapest (Simmelweis-portré)
- 1975. Budapest (alumínium dombormű)
- 1976. Budapest (alumínium dombormű II.)

A Ferenczy Múzeum, Nemzeti Galéria,
Művelődési Minisztérium, a Magyar
Népköztársaság Művészeti Alapja és
számos magyar és külföldi
magángyűjtő őrzi műveit.

Tanulmányutak:

- 1968—69 Franciaország
- 1970. Olaszország
- 1975. Dánia
- 1976. Csehszlovákia

KÖDKARCOLÓ

FARKAS László

*Címe: 7624 Pécs,
Münnich Ferenc u. 20/c.*

1948-ban született Inkén.

1966-ban érettségizett a Pécsi
Művészeti Gimnáziumban.

1972-ben szerzett diplomát
a Képzőművészeti Főiskolán.

1976-ban első önálló kiállítása.
Jelentős csoportos kiállítások
részvevője.

Hat köztéri megbízatása volt.

4 alkalommal vett részt alkotótelepen
Magyarországon és
Lengyelországban.

GOMEZ Raoul Oscar

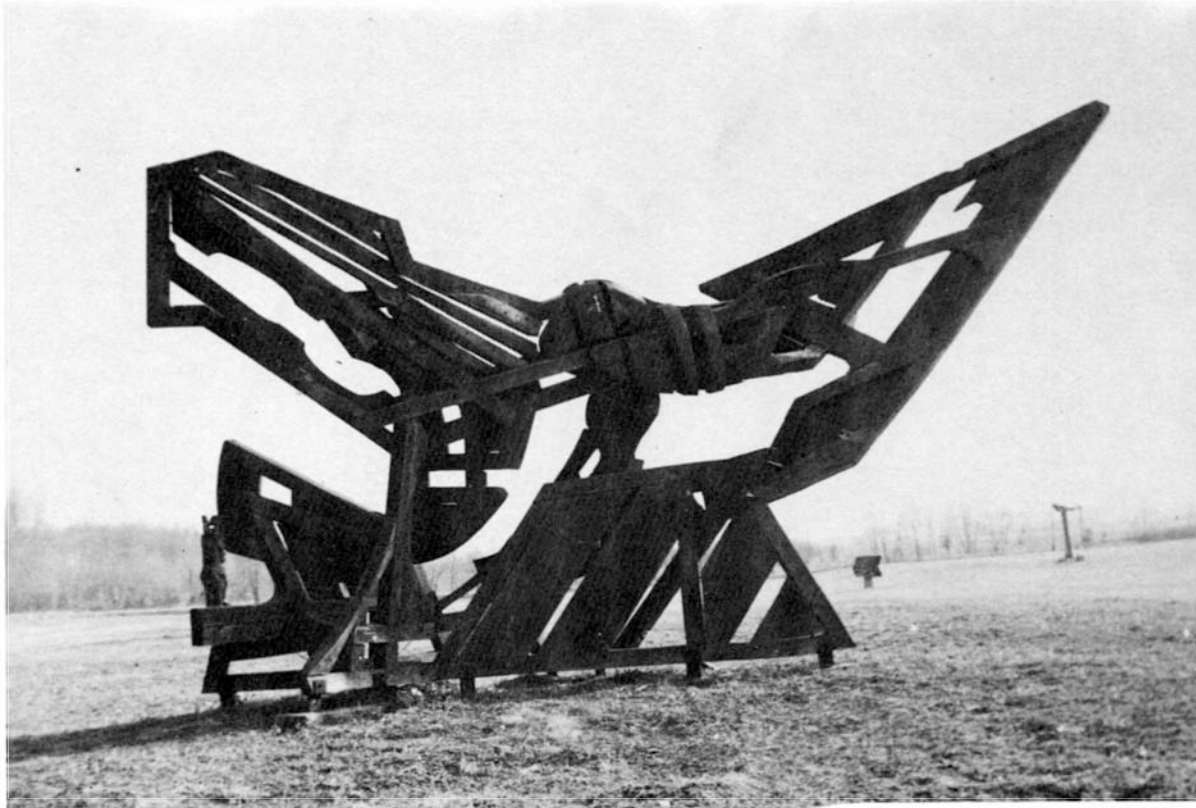
Címe: 11 Rue de Thiébault Charenton
94220 Franciaország

1946-ban Buenos Aires-ben született.
A Buenos Aires-i Képzőművészeti Akadémián
végezte tanulmányait.

SZÁRNYALÁS KEZDETE

Egyéni kiállításai:

- 1965. Campana falu (Argentína)
- 1967. Salón San Fernando — Buenos Aires
(Argentína)
- 1967. Salón Luis Landis — Buenos Aires (I. díj)
- 1968. XIII: Salón Otorio San Fernando —
Buenos Aires (I. díj)
- 1970. XIV. Salón Nacional — Buenos Aires
- 1974. Aix-en Provence
- 1971. Exposición rural de Buenos Aires

GULYÁS Gyula

*Címe: 1211 Budapest,
Kossuth u. 28. III/12.*

1944-ben született Miskolcon.

1968 óta rendszeresen részt vesz
a magyar képzőművészeti életben.

1975 óta tagja a Magyar
Népköztársaság Művészeti
Alapjának.

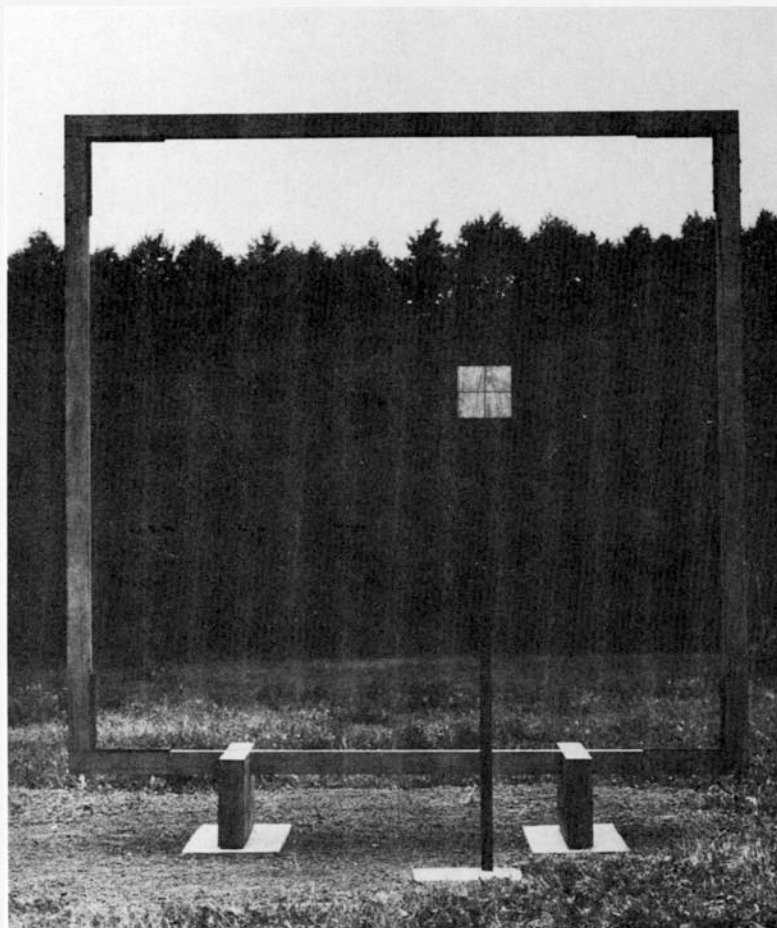
Egyéni kiállítások:

1973. Balatonboglár

1974. Petőfi Irodalmi Múzeum,
Budapest

1979. Francia Intézet, Budapest

1970 óta rendszeres résztvevője
magyar és nemzetközi
kiállításoknak.

HAITI Eduardo Ramon

1932-ben született Candelariában
(Kuba)

1969-ben fejezte be
képzőművészeti tanulmányait
szobrász és festő szakon.

Tagja a Kubai Nemzeti Művészek
Szövetsége szobrász
szakosztályának.

1974 óta 8 kiállítást rendezett
Kubában.

1967 óta rendszeres résztvevője
a kubai kollektív kiállításoknak.

1977 óta 9 országban állított ki.

Két köztéri munkája áll
Havannában.

1978-ban Erfurtban az Alkalmazott
Művészetek kiállításán második
díjat nyert.

HASZIA Rezo

*Címe. Tbiliszi Csavcsavadze 27/24
Grúz Szocialista Szövetségi
Köztársaság, Szovjetunió*

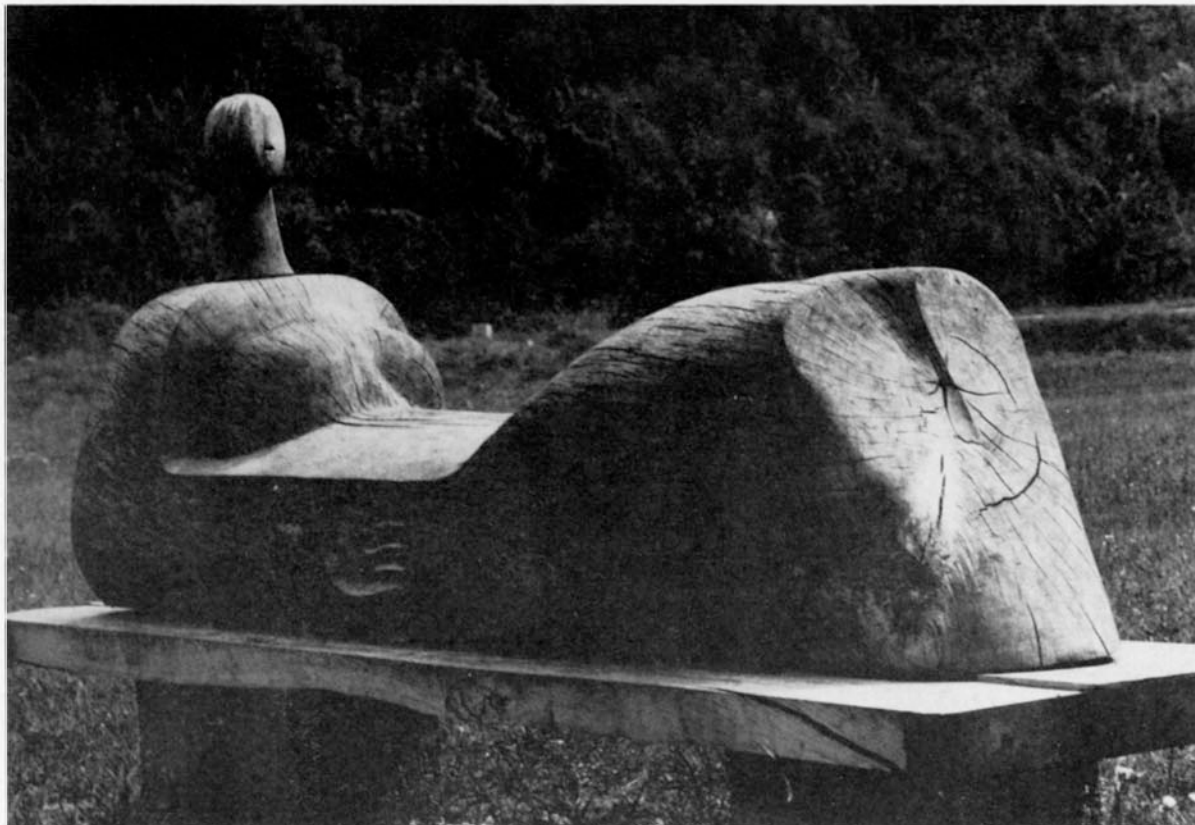
1947-ben született Tbilisziben.

1973-ban itt fejezte be a Művészeti Akadémiát.
Tagja a Képzőművészek Szövetségének.
Rendszeres résztvevője a kiállításoknak.

Köztéri művei Grúziában kerültek felállításra.

Több munkája Grúzia különböző múzeumi
gyűjteményeiben található.

MŰZSA

HETEY Katalin

Miskolcon született, francia állampolgár
Tanulmányait 1947-ben fejezte be a budapesti
Képzőművészeti Főiskolán, majd 1956-ig
a Képzőművészeti Gimnáziumban tanított.
1956-ban Olaszországba utazott, 1957-ben
telepedett le Párizsban, azóta ott él. 1963-ban
egyéves ösztöndíjjal az Egyesült Államokban
tartózkodott.

Egyéni kiállításai:

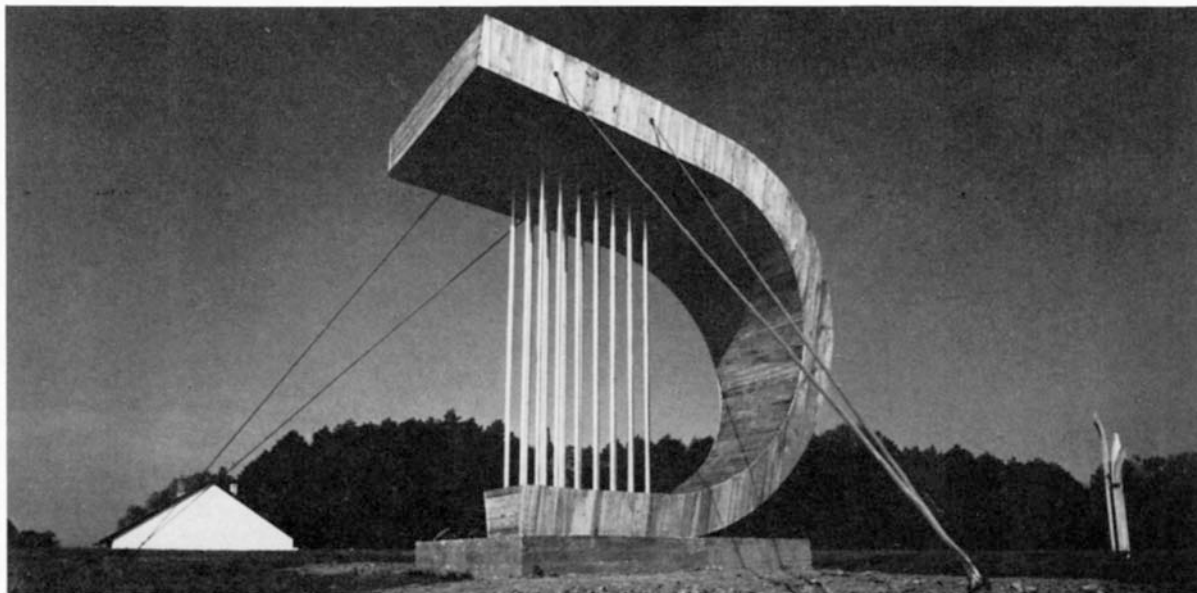
- 1961. Club Azziza Othmana, Tunisz
- 1962. Galerie Lambert, Párizs
- 1963. P. H. Gallery, Washington
- 1964. Stedelijk Museum, Amsterdam

SZÉLHÁRFA

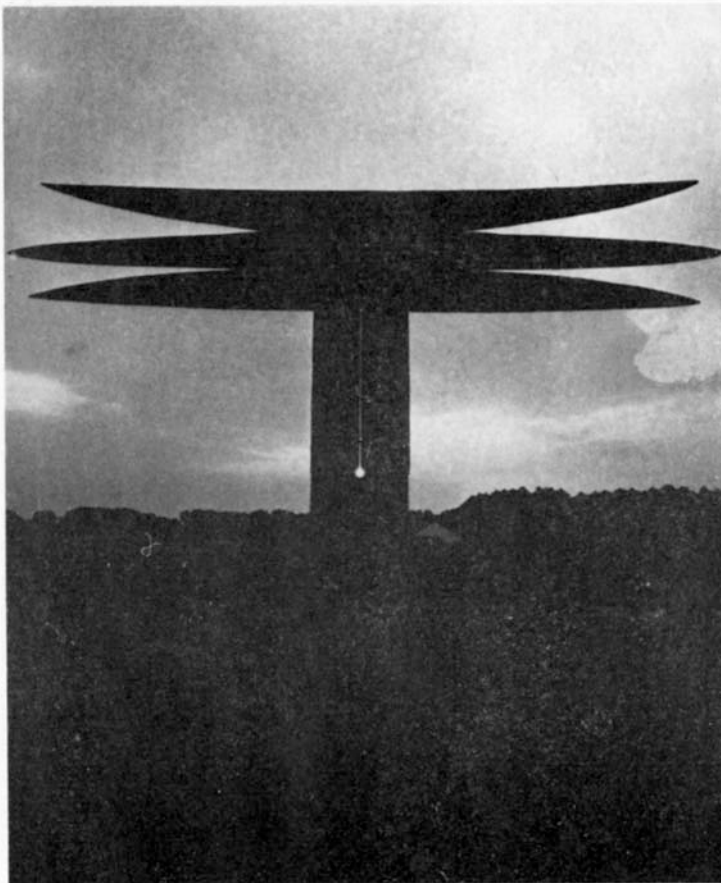
- 1965. Haus der Begegnung, Hamburg
- 1973. Galerie Schlégl, Zürich
- 1979. Musée des Beaux-Arts,
La Chaux-de-Fonds
- 1981. Szépművészeti Múzeum, Budapest

Csoportos kiállítások:

- 1947—1956. Csoportos kiállítások, Budapest
- 1956. Ischia, Olaszország
- 1959. The National Bible Society, New York
- 1964. III. International Young Artists Exhibition,
Tokyo
- 1970. Art 1'70, Basel
- 1973. 3. Zürcher Grafikmesse, Zürich
Art 4'73, Basel
- 1975. Galerie Isis, Párizs
- 1979. Párizs—Budapest, Palais Luxembourg, Párizs

MEDITÁCIÓ

ISSEI Amemura

*Címe: 2—13—13 Honcho
Koganei Tokió, Japán*

1934-ben született Nagano-ban (Japán)

1961-ben fejezte be tanulmányait a tokiói Szépművészeti Egyetem szobrász szakán Kikuchi műhelyében.

1967—68-ban a párizsi Szépművészeti Főiskolán Henri Georges Adam és Étienne Martin-nél végzett tanulmányokat.

Egyéni kiállításai:

1971. Tokio (Baikatei Galéria)
Suwa (Nanshin-Nichi Sajtóiroda)

Gyűjteményes kiállítások:

1961—1969. Tokio
(Shinségisaku Szalon)
1967. Párizs (Concour de Molière)
1968. Párizs (Palais Royal kertje)
1969. Tokio „Japán modern művészete” 9. kiállítás
1969. Tokio (Mudo Galéria)
„Raising Painters” kiállítás
1970. Tokio (Honhon Galéria) stb.

1964-ben a Naganoi prefektúra kiállításán elnyerte a Chonoi polgármester és az „S. B. C.” rádió és TV díját.

1970-ben részt vett Csehszlovákiában a Nemzetközi Szobrász Szimpóziumon.

1971-ben részt vett az I. Nemzetközi Szobrász Biennálén Budapesten.

JANOUCHE Ladislav

*Címe: Prága 4 — Modrany,
Voborskeho 1102*

1944-ben született Prágában.
Tanulmányait a Prágai Művészeti
Akadémián fejezte be Jiří Bradacek
tanítványaként.

Jindřih Wiegust tartja még
mesterének.
1977 óta Alap-tag.

Egyéni kiállítások:

1975. Prága
1976. Okrerni Galéria
1976. Brno

Gyűjteményes kiállítások:

1971. Prága
„Sport a művészetben”
1974. Prága „Anyaság”

Jelentős megbízatásai:

Prága, Motol Kórház
Prága, Smikov Pályaudvar

Díjak:

1973. Berlini VIT-díj
1976. Kiváló ifjú szobrász

A Csehszlovák Nemzeti Galéria őrzi
műveit.

Tanulmányutak:

1971. Szovjetunió

KANASIN Jurij

Címe: Kisinyov, Ziljonaja 2.

1939-ben született.

Képzőművészeti tanulmányait
a Kisinyovi Képzőművészeti
Főiskolán végezte.

Jelenleg a Kisinyovi
Képzőművészeti Gimnázium
igazgatója.

Több jelentős köztéri megbízást
teljesített.

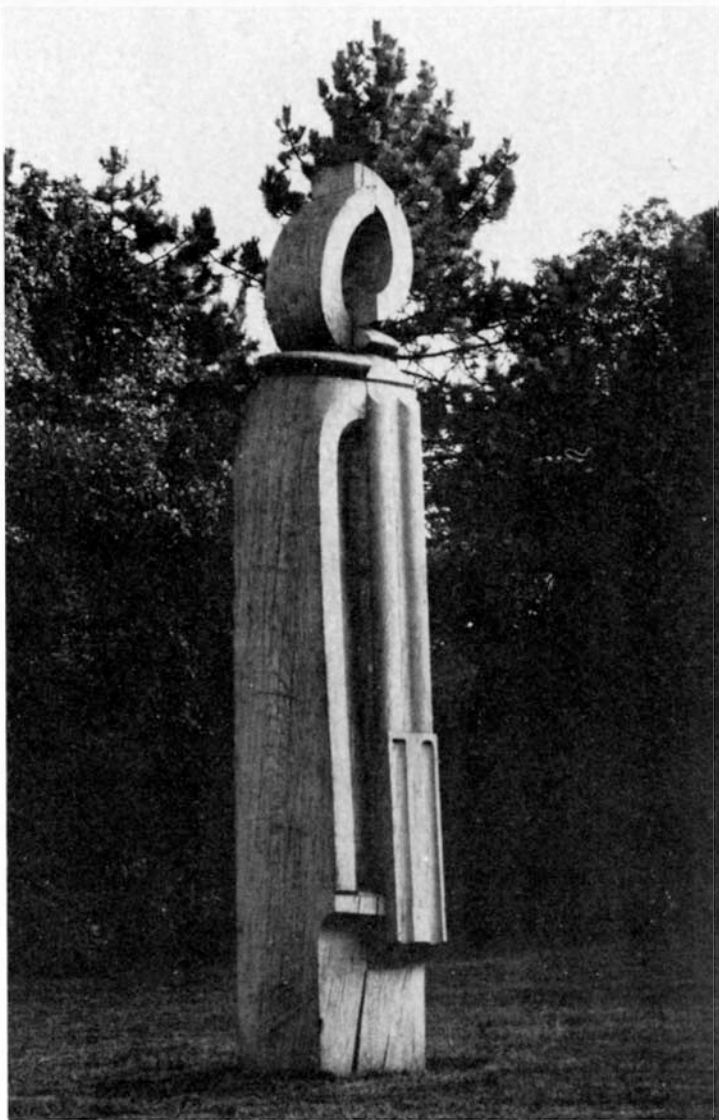
KOCSEV Tomas

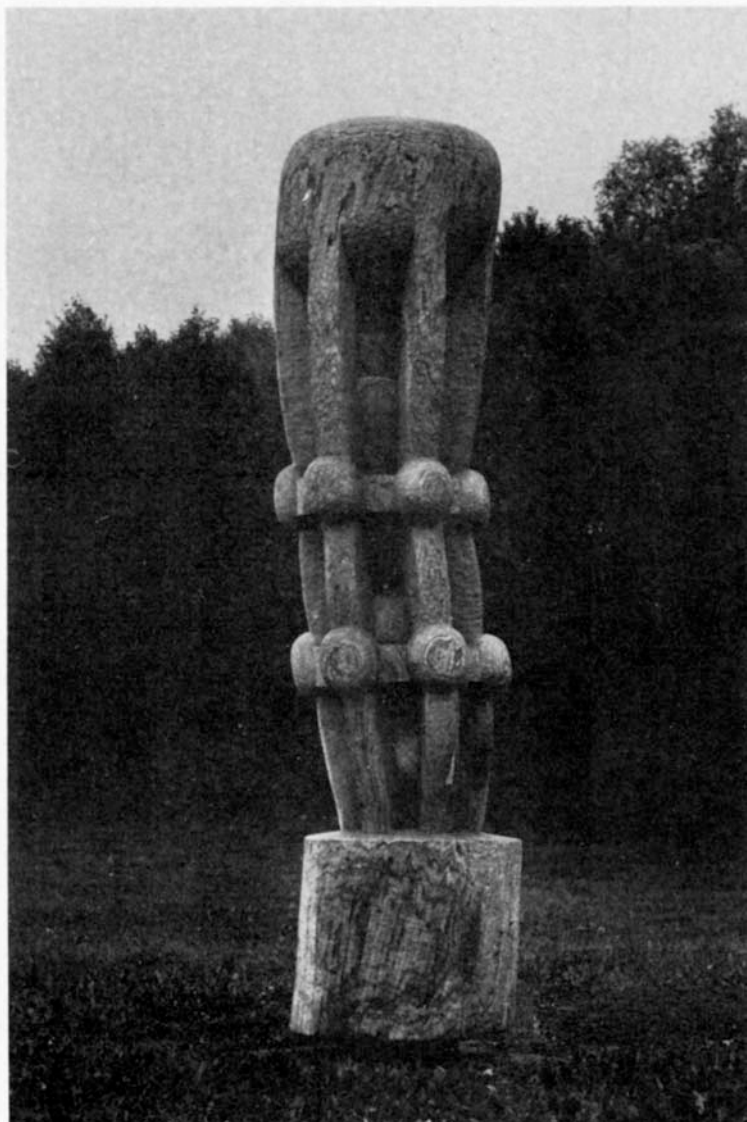
*Címe: Szófia 1150 Zs. K. Mladost
1. blok 1 Szerdika e. 8.
Bulgária*

1940-ben született Görögországban.
1949—72-ig Romániában élt.

1968-ban diplomát szerzett
a Kolozsvári Képzőművészeti
Akadémia szobrász szakán.

1972 óta Bulgáriában él.
Tagja a Bolgár Képzőművészek
Szövetségének.

KONECNY Viktor

*Címe: Rovina 38, Poste Karlstejn
Csehszlovákia*

1931-ben született Prágában.
Tanulmányait a Prágai
Képzőművészeti Főiskolán végezte.

Egyéni kiállítások:

1976-ban Prága, Galerie Centrum
1978-ban Prága, Galerie KNIHA
1979-ben Budapest,
Csehszlovák Kultúra Háza

1963 óta rendszeres résztvevője
a csehszlovák és a nemzetközi
csoportos kiállításoknak.

Több köztéri megbízást teljesített
Prágában.

LAGOWSKI Edward

*Címe: 04—057 Varsó
Fundamentova 44 m. 81.
Lengyelország*

1943-ban született.
A Varsói Képzőművészeti Főiskolán
1970-ben szerzett diplomát.

1970-től számos hazai és külföldi
gyűjteményes kiállításon és
szimpóziumon vett részt: ezeken több
díjat nyert.

Legjelentősebb kiállításait Varsóban,
Lublinban, Białystokban rendezte.

Több varsói, valamint a wroclawi,
a toruni, a madridi múzeum őrzi
műveit.

LÓRÁNT Zsuzsa

*Címe: 1063 Budapest,
Munkácsy Mihály u. 29*

1946-ban született Budapesten. Tanulmányait 1971-ben fejezte be a Képzőművészeti Főiskolán Somogyi József tanítványaként. 1972—1975 Derkovits-ösztöndíjas. Tagja a Művészeti Alapnak.

Egyéni kiállításai:

1976. Ferencvárosi Pincetárlat

1978. Helikon galéria

1982. Vigadó galéria

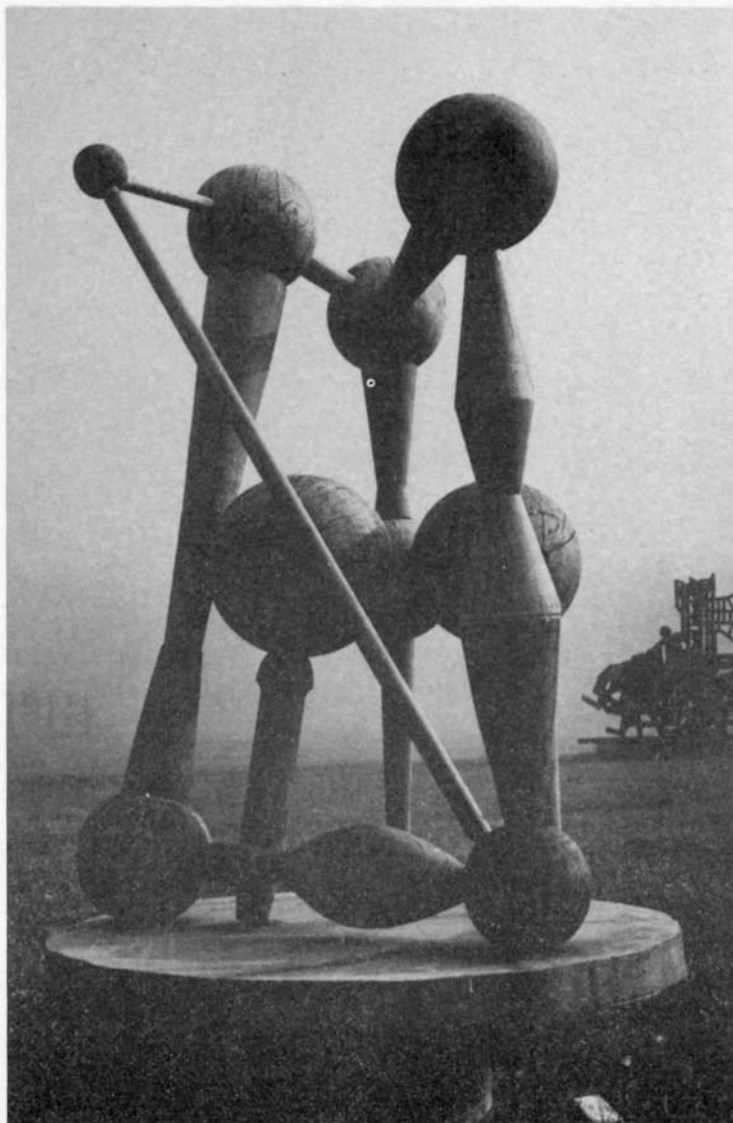
1983. Festőterem, Sopron

Számos csoportos kiállításon vett részt.

1971-ben a Miskolci Téli Tárlat díját nyerte el, 1981-ben Munkácsy-díjjal tüntették ki. A Budapesti Nemzetközi Kisplasztikai Biennálén a Fővárosi Tanács különdíját kapta.

SÁRKÁNYÖLŐ SZENT GYÖRGY

MARTYN Ferenc

1899-ben született Kaposváron

Tanulmányait Budapesten, Bécsben és Párizsban végezte.

Rippl-Rónai József volt a mestere.

1925—1940-ig Párizsban élt, kiállítója volt az Abstraction-Création csoportnak.

1986-ban hunyt el.

Egyéni kiállításai:

Budapest (Kulturális Kapcsolatok Intézete)

1969. Pécs

1970. Tihany

1972. Budapest (Helikon Galéria)

1976. Petőfi Irodalmi Múzeum

Munkásságáért a következő díjakat kapta:

1962. Munkácsy-díj I.

1969. Munka Érdemrend arany fokozata

1970. Érdemes művész

1973. Kossuth-díj

1974. Munka Érdemrend arany fokozata

1978. Kiváló művész

Művei több magyar és külföldi múzeum állandó kiállítási anyagában megtalálhatók:

Magyar Nemzeti Galéria (Budapest)

Janus Pannonius Múzeum (Pécs)

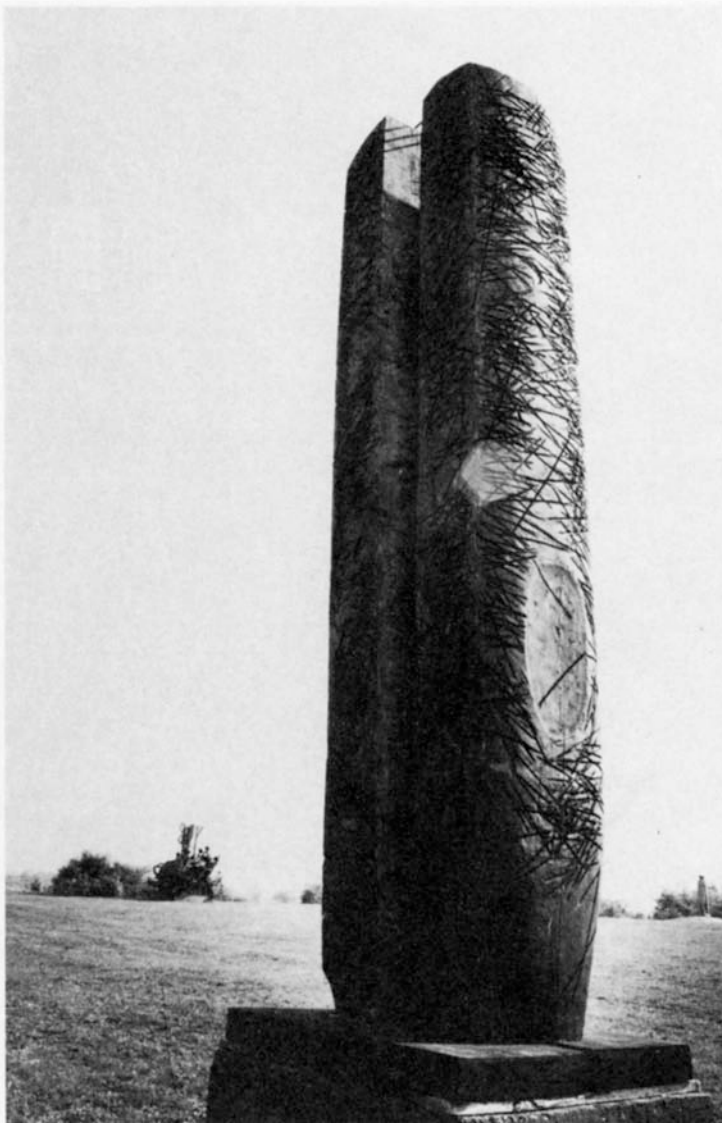
Rippl-Rónai Múzeum (Kaposvár)

Roueni Könyvtár (Franciaország)

VALLOMÁSOK

MATTILAURI, Saakari

(Finnország)

PLASZTIKA

MESSERSCHMIDT Klaus

Címe: 4221 Wölkau Nr. 9., NDK

1945. február 23-án született Sangerhausenben. 1972-ben fejezte be tanulmányait a Hallei Iparművészeti Főiskolán G. Lichtenfeld és M. Wetzel növendékeként. Marino Marinit és Alfred Hrdlickát tartja még mesterének.

Egyéni kiállítása volt 1974-ben Merseburgban.

Gyűjteményes kiállítások:

1974. Halle

1976. Berlin, Az NDK fiatal művészeinek kiállítása

1977. Halle

1977. Veszprém

1978. Frankfurt am Oder,
Az NDK fiatal művészeinek kiállítása

TORZÓ

MÉSZÁROS Mihály

*Címe: 1021 Budapest,
Vörös Hadsereg útja 77.*

1930-ban született Rákospalotán
1954-ben fejezte be tanulmányait
a Képzőművészeti Főiskolán Mikus
Sándor, Pátzay Pál és Kisfaludi Strobl
Zsigmond növendékeként.
1964 óta tagja a Magyar népköztársaság
Művészeti Alapjának.
1974-ben a Pécsi Kisplasztikai Biennálén
I. díjat nyert.
1976-ban a Munkácsy-díj II. fokozatát
kapta.

Egyéni kiállításai:

1966, 1971, 1975, Budapest
1972 Neussamrhein NSZK
(Galeria Küppers)

Gyűjteményes kiállítások:

Moszkva, Szófia, Osló, Nyugat-Berlin,
Milánó, Budapest (Műcsarnok).
Rendszeresen kiállít a Budapesti és
a Pécsi Kisplasztikai Biennálékon.
Számos köztéri szobrot és
lemezplasztikát készített (Budapest, Baja,
Kaposvár, Kecskemét, Nyíregyháza,
Nagykanizsa, Balatonföldvár).

Külföldi tanulmányutak:

Szovjetunió, Anglia, Franciaország,
Olaszország, Spanyolország stb.

Művei a Magyar Nemzeti Galéria
(Budapest) és Janus Pannonius
Múzeum (Pécs) állandó kiállítási
anyagában megtalálhatók.

MICHALSKA, Evelina

*Címe: Marchlewkiego 36. Varsó,
Lengyelország*

1935-ben született Lvovban.
Tanulmányait a Varsói Művészeti
Főiskolán fejezte be Dunikowski
Yawery tanítványaként.
1959 óta Alap-tag

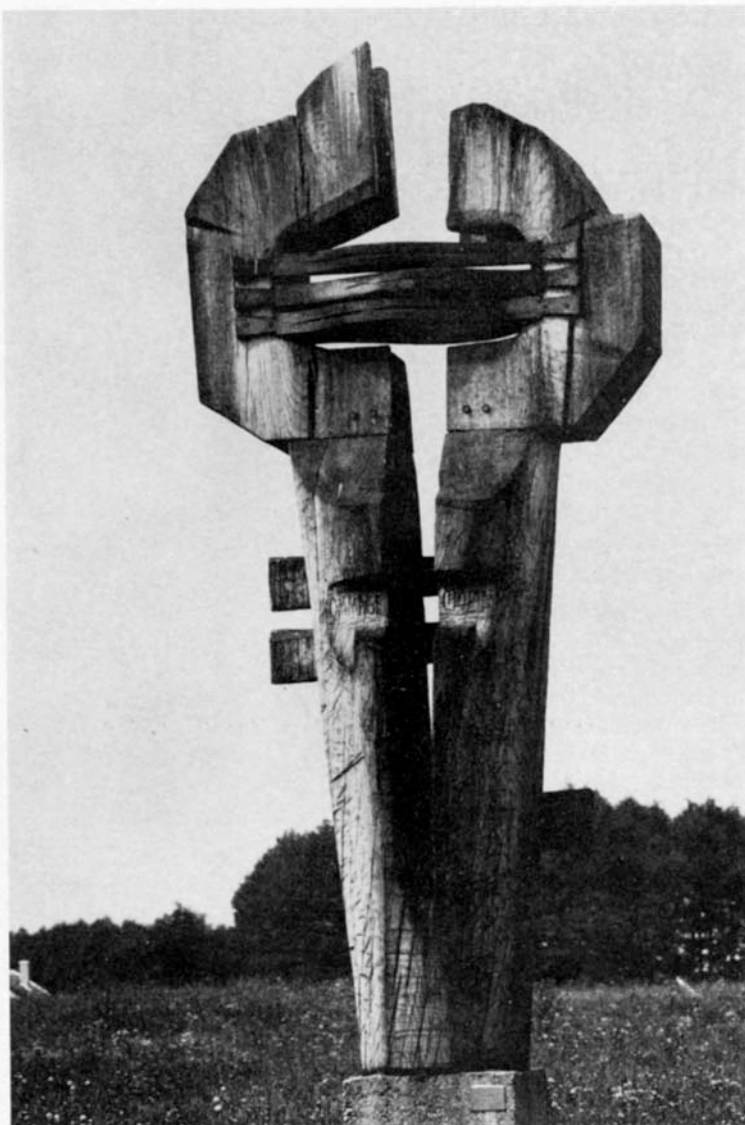
Egyéni kiállítások:

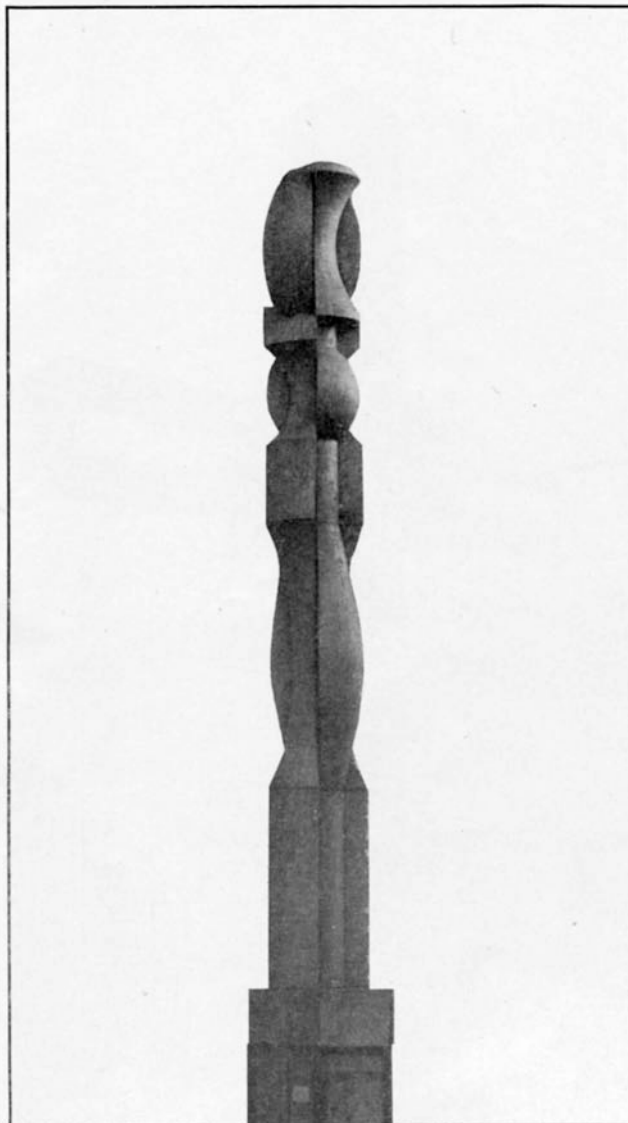
1961. Varsó
1965. Varsó
1969. Varsó
1971. Poznan, Gdansk
1975. Párizs, Bialystok, Opole

A Nemzeti Múzeum, Varsó, továbbá
Poznan, Wroclaw, Bialystok, Skopje,
Moszkva múzeumaiban őrzik műveit.

Tanulmányutak:

1962. Budapest
1964. Stockholm
1965. Szófia
1970. Lipsk
1971. Prága
1972. Bécs, Velence, Padova, Assisi
1974. Szlovénia
1975. Jugoszlávia
1975. Delft
1976. Párizs
1977. Spanyolország

MÍZSER Pál

Címe: 2600. Vác, Szabadság tér 3.

1941-ben született Újpesten.

1965-ben fejezte be tanulmányait a Budapesti Képzőművészeti Főiskolán.

Mesterei: Kmetty János, Papp Gyula, Fónyi Géza.

1965 óta tagja a Magyar Népköztársaság

Művészeti Alapjának. 1968—71:

Derkovits-ösztöndíjas.

Gyűjteményes kiállítások:

Rendszeres résztvevője a hazai kiállításoknak.

Részt vett számos külföldi kiállításon:

Berlin, Párizs, Bécs, Thübingen, Róma,

Moszkva, Szófia, Omszk.

Egyéni kiállítások:

Bécs, „Európa Haus”

Brüsszel, „Kulturcentrum”

Budapest, „Mednyánszky-terem”

Budapest, „Dürer-terem”

Budapest, „Stúdió Galéria”

Miskolci Galéria

Dunaújváros, „Uitz-terem”

Ráckeve, „Szavolyai Kastély”

Kecskemét, Művelődési Központ

Jelentős megbízatásai:

Miskolc Megyei Tanács, Vác Kórház, MSZMP

Székház, Orgona Plasztikus faburkolat.

1978. május 1-i felvonulás installációterve

Vertel Beatrixszal és Bokor Józseffel közösen.

A Nemzeti Galéria, a Művelődési Minisztérium,

a Honvédelmi Minisztérium, külföldi és hazai

magángyűjtők őrzik alkotásait.

EGYSÉG

GY. MOLNÁR István

*Címe: 2000 Szentendre,
Lukács fivérek útja 5.*

1933-ban született Kunhegyesen
1959-ben végzett a budapesti
Képzőművészeti Főiskolán Bán Béla,
Bernáth Aurél, Fónyi Géza és Papp
Gyula növendékeként.
Barcsay Jenőt tartja még mesterének.

1959 óta tagja a Magyar
Népköztársaság Művészeti Alapjának.

Egyéni kiállításai:

1965. Budapest (Dürer Terem)

1970. Budapest (Derkovits Terem)

1976. Szentendre
(Művésztelepi Galéria)

Gyűjteményes kiállítások:

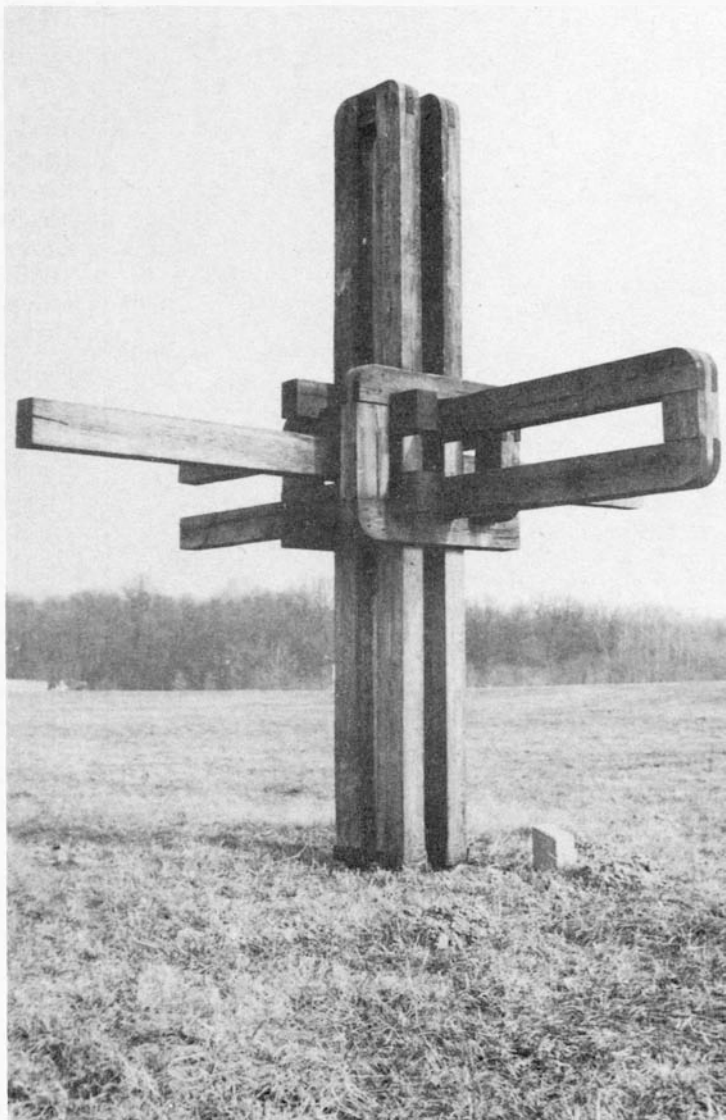
1959 óta részt vesz rendszeresen
a Miskolci Grafikai Biennálén,
valamint más országos kiállításokon.
1969 óta szerepel a Pest megyei és
a szentendrei festők tárlatain.

Külföldi kollektív kiállításai:

Görögország, Jugoszlávia, NDK,
Franciaország, Szovjetunió, Egyesült
Államok, Japán stb.

Tanulmányutak:

Szovjetunió, Jugoszlávia

DI MUZIO, Vittorio

Címe: via Petrarca 16. 20124, Milano, (Italia)

1924-ben született Carapelle Calvisioban (Aquila). Brémában Marino Marini növendékeként végezte el a Képzőművészeti Akadémiát. Jelenleg Bergamóban, a Képzőművészeti Gimnáziumban tanít.

Egyéni kiállításai:

1962. Milano — Galleria Sturno
1964. Milano (Galleria San Fedele)
1965. Legnano (Galleria del Grattacielo)
1966, 1968. Milano (Galleria Pagani)
1970. Milano (Ore Studio)

Gyűjteményes kiállítások:

Róma, Avezzano, Milano, Koppenhága, Piacenza, Legnano, Brescia, Teramo, Novara, Maastricht (Hollandia).

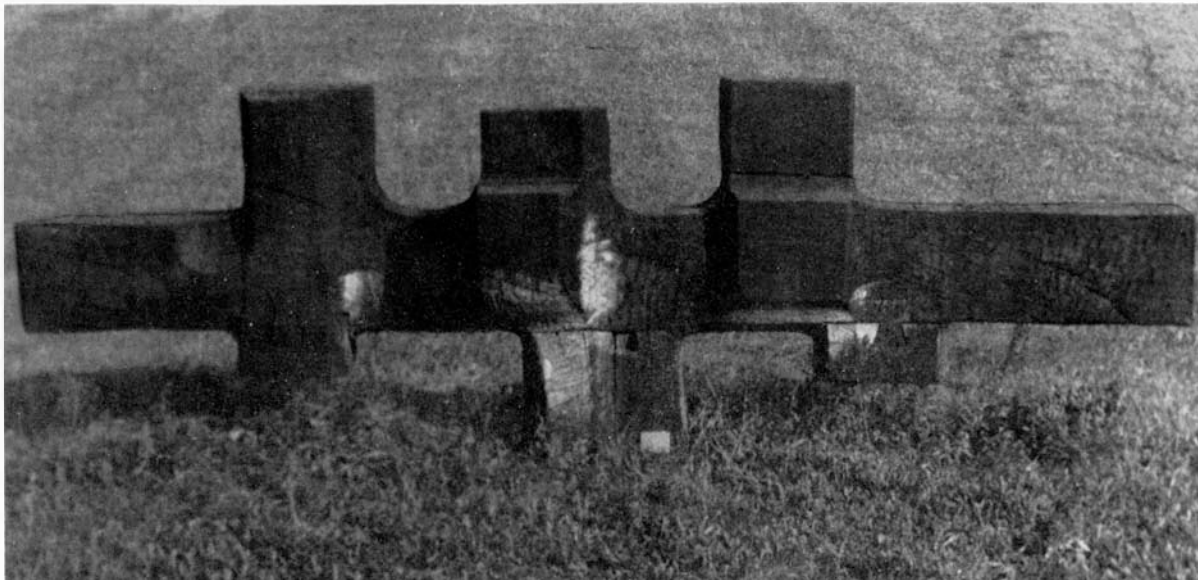
Díjak:

1958. S. Vincent, Képzőművészeti Kiállítási I. díj
1966. Pagani Alapítvány
1969. Seregno város Szobrászati Díja — Aranyérem

Meghívások:

1969—1970. Pöstyéni Nemzetközi Faszobrász Szimpózium.
1972—73—74. Siklósi Szobrász Szimpózium
1975. Nagyatádi Szobrász Szimpózium

NOÉ BÁRKÁJA

NINH Thi Den

*Címe: Hoi My Thuat, 51 Tran Hung Dao,
Hanoi
(Vietnam)*

1950-ben született. A Képzőművészeti Főiskolát
Hanoi-ban végezte. Tagja a Vietnami
Képzőművészek Szövetségének.

Díjak:

1971. Nők kiállításának nagydíja

1973. Nemzetközi Kiállítás díja

1973. Nemzeti Kiállítás díja

1974. Nemzeti Kiállítás díja

1980. Nemzeti Kiállítás díja

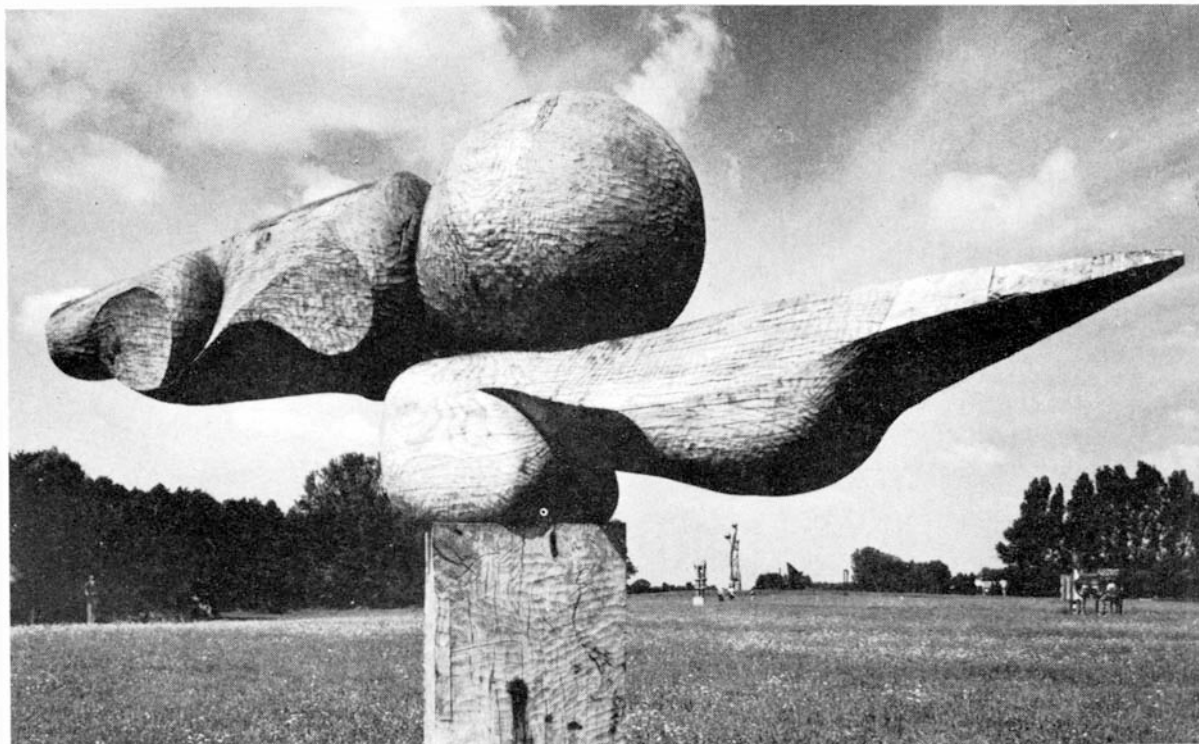
Munkáit a Vietnami Nemzeti Múzeum és a Rigai
Múzeum őrzi.

Tanulmányutak:

1980. Dzintari: Szovjetunió

1981. Nyíregyháza,
Nagyatád

AZ ÉLET EREJE

NISHIZAVA, Akira

Címe: T 280: 2—17 13 Nagasu Shiba-Shi, Japán

1946-ban született Naganóban. A Tama Art University szobrász szakán kapott diplomát 1976-ban.

Kiállítások:

1973. Nikaten Kiállítás

1975. Nikaten Kiállítás
1975. Nitsuen Kiállítás
1977. Chibaken Kiállítás
1979. Hibasin Kiállítás

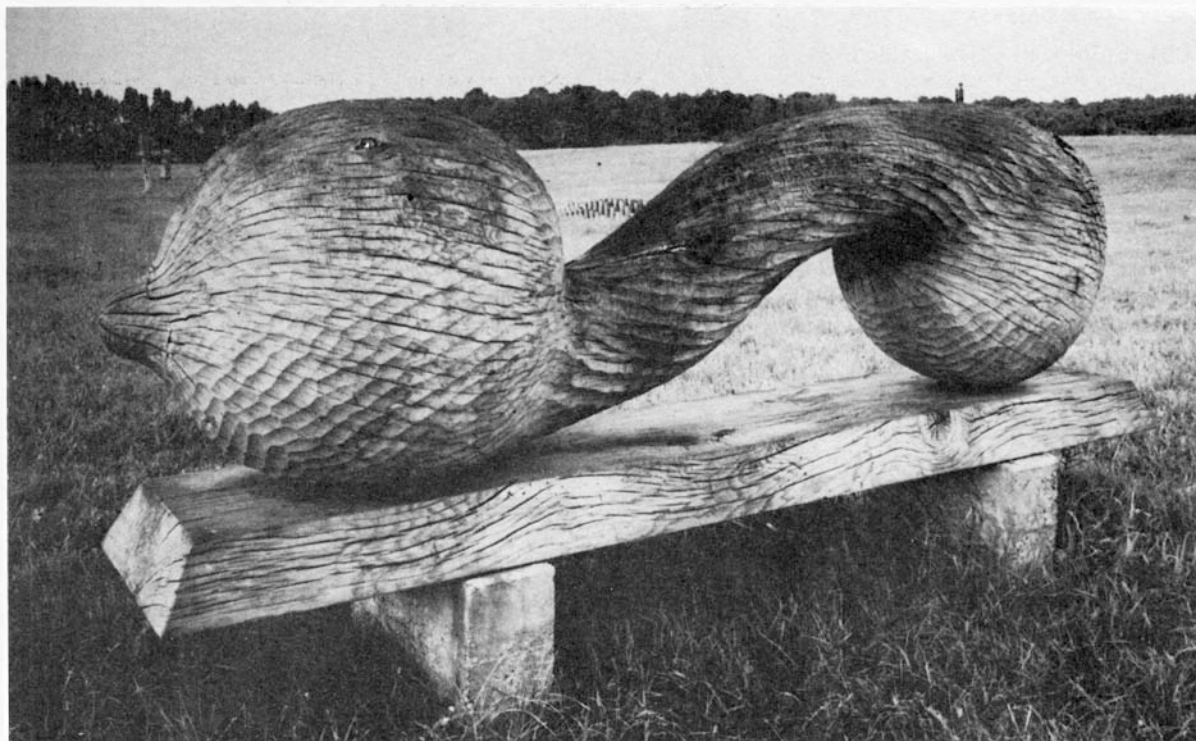
Díjak:

1978. Kyoikucho Díj
1978. Shorei Díj

Tanulmányutak:

1974. Európa
1980. Európa

ÉLET V.

OROSZ Péter

*Címe: 1016 Budapest,
Gellérthegyi út 20—22*

1951-ben született Nyíregyházán.
Tanulmányait 1978-ban végezte
a Nikolaj Pavlovics Képzőművészeti
Akadémián.

1979-től a Művészeti Alap tagja.

Egyéni kiállítása:

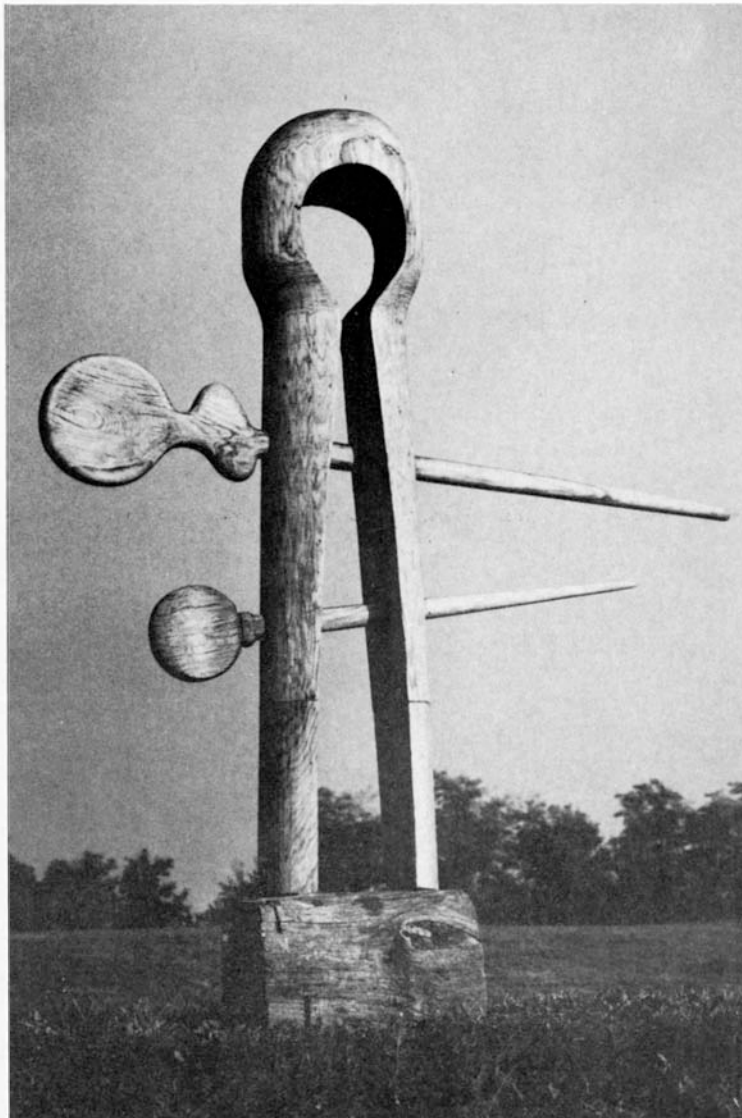
1980. Fiatal Művészek Klubja

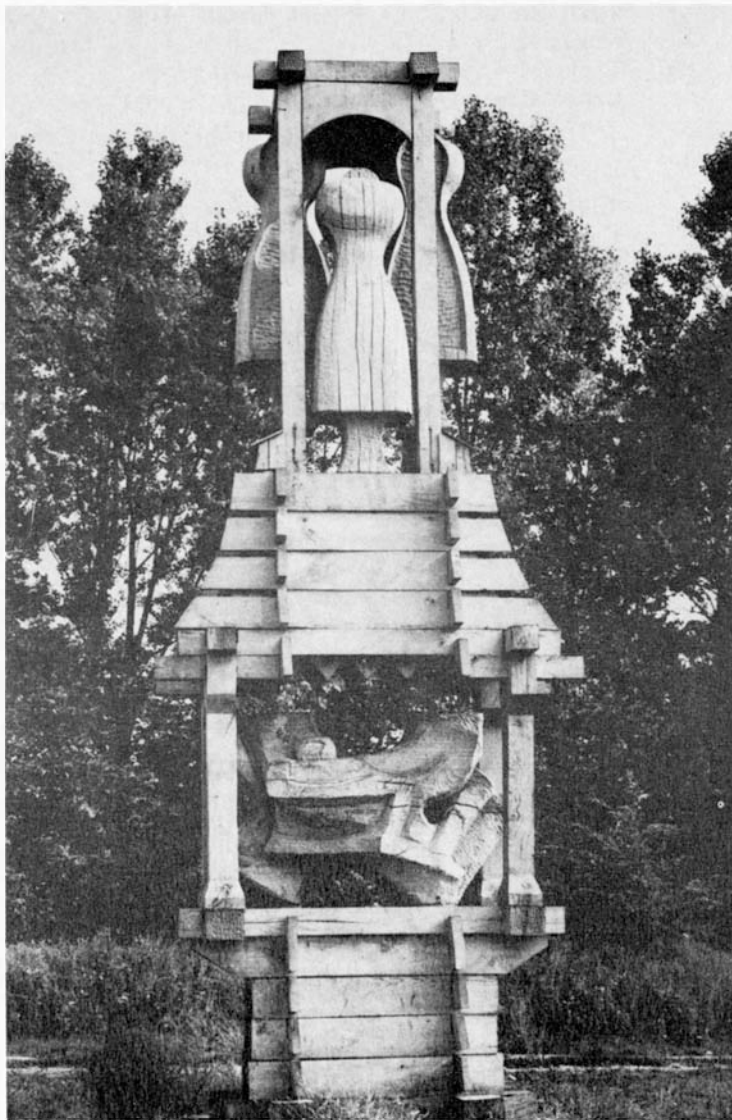
Csoportos kiállítások:

1981. Stúdió '81, Kispasztikai
Biennale, Pécs,

1982. Stúdió '82

1983. Stúdió '83, Portugália,
Spanyolország, „Mindenféle
realizmus”, Budapest

PÁL Mihály

*Címe: 2230. Gyömrő,
Steinmetz K. u. 100.*

1936-ban született Gyömrőn.
1956-ban érettségizett a Művészeti
Gimnáziumban, majd 1961-ben
kapott diplomát a Képzőművészeti
Főiskolán.

Mesterei: Martsa István és Szabó
Iván.

Ösztöndíjak:

1965. Derkovits

1973. Róma

Egyéni kiállítások:

Budapest, Vác, Szob, Gyömrő,
Regensburg.

Gyűjteményes kiállítások:

Moszkva, Prága, Belgrád, Ravenna,
Phenjan, továbbá a hazai kiállítások
rendszeres résztvevője.

10 szobra áll köztéren az ország
különböző városaiban.

PENTTILA, Marja Liisa Mäki

*Címe: Heinlammin Kovlu, 15210 Lahti 21
Finland*

1968 óta vesz részt gyűjteményes kiállításokon
Finnországban.

1969-ben rendezte első önálló kiállítását
Lahtiban.

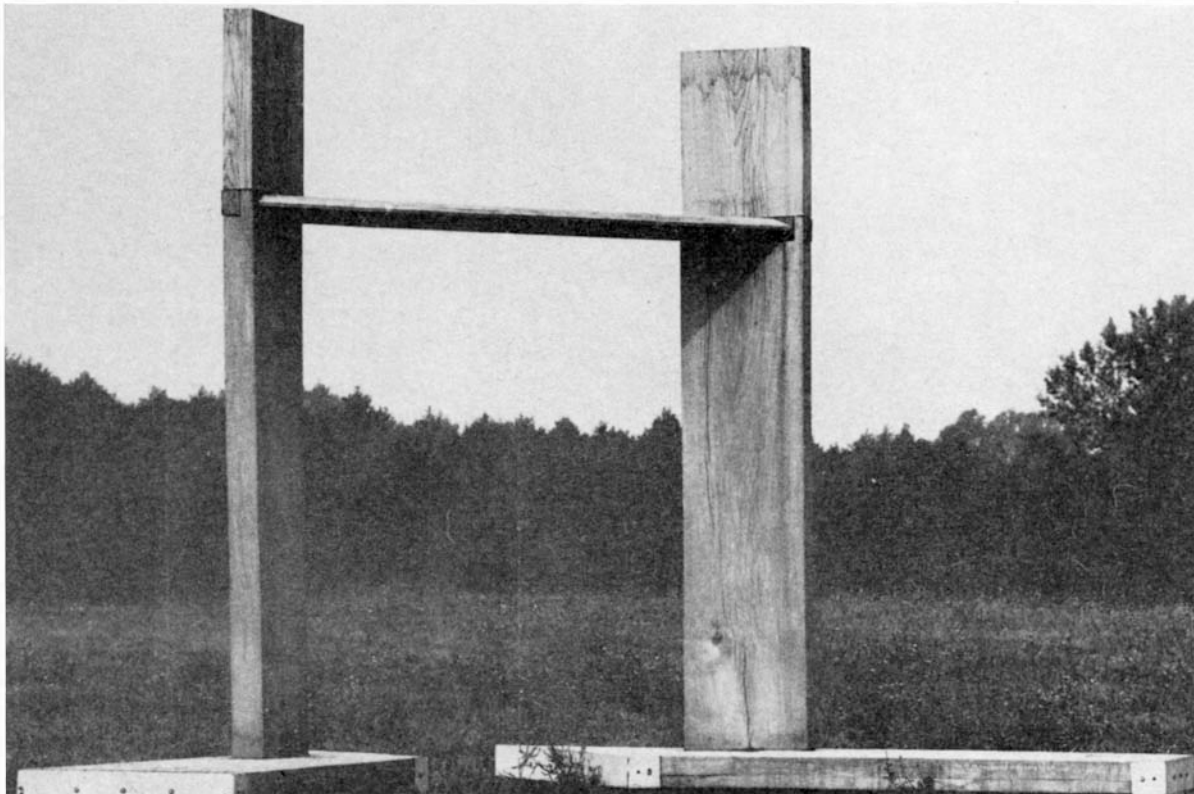
TALÁLKOZÓHELY

1970 óta több finn kulturális alapítványban
részesült.

Tagja a Lahti-i Művészek, valamint a Finn
Szobrászok Egyesületének.

1972-ben 9 jelentős díszlettervezői megbízást
teljesített.

1965 óta több alkalommal dolgozott
Stockholmban, Koppenhágában, Párizsban,
Tallinnban, Leningrádban, Berlinben, Tatán és
Budapesten.

PAULIKOVITS IVÁN

Magyarország

IL GRANDO OMAGGIO A TORREMOLINOS

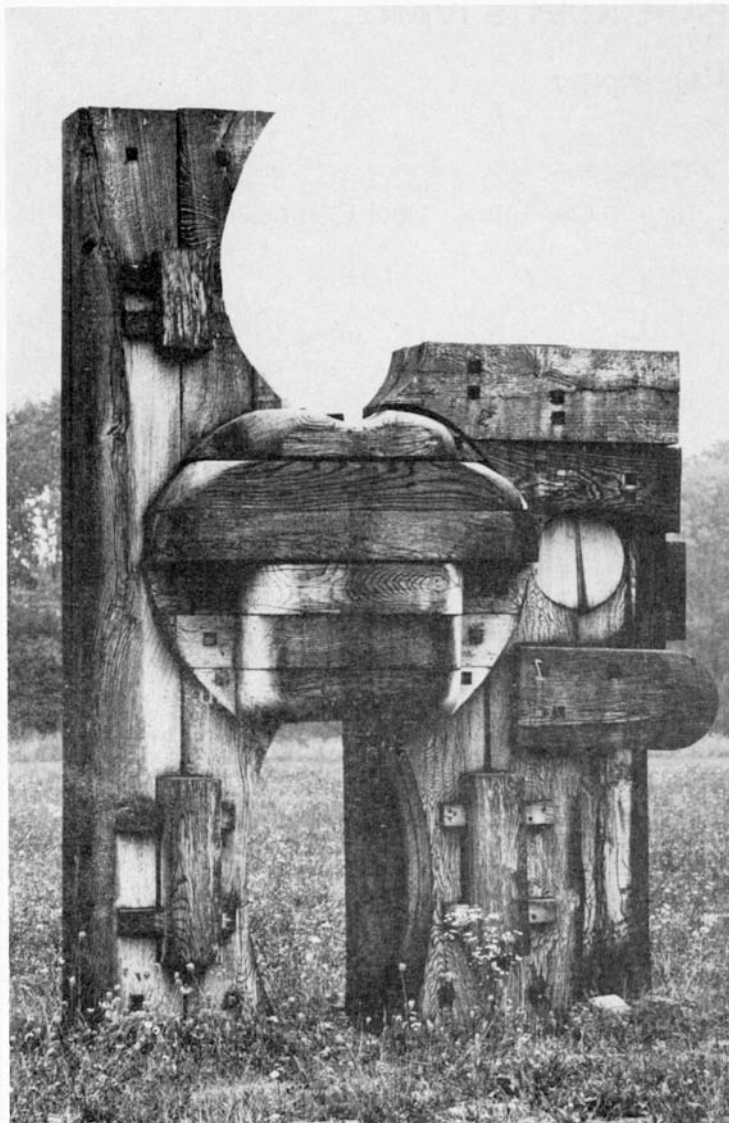
RENAUD, Jacques

*Címe: Ferme du Verdureau 91,
BRIS-SOUS-FORGES,
Franciaország*

1938-ban született Párizsban,
(Franciaország)
1963-ban fejezte be tanulmányait
Párizsban.

Kiállításai:

1965. Spanyolország Palma Mallorca
—Ibiza
1967. Párizs „Galerie 88”
1969. Salon d’Automne
1970. Clermont-Ferrand „Szobrászat
a városban” c. kiállítás
1971. 1973. Párizs „Ifjú Festészeti
Szalon”
1973. Párizs. Május Szalon
1974-ben. Marcoussis városnak
készített szobrot, valamint
befejezte a „Les Ulys”
játék-szobrát (építész: M.
Priour).

RUMI Attila

Címe: 8600 Siófok, Fő u. 178.

1947-ben született Kaposváron
1969-ben fejezte be tanulmányait a Pécsi
Tanárképző Főiskolán, Kelle Sándor
növendékeként.
Bors Istvánt tartja mesterének.

Egyéni kiállításai:

1971. Nagyatád, (Fegyveres Erők Klubja)
1973. Budapest (Ferencvárosi Pincetárlat)

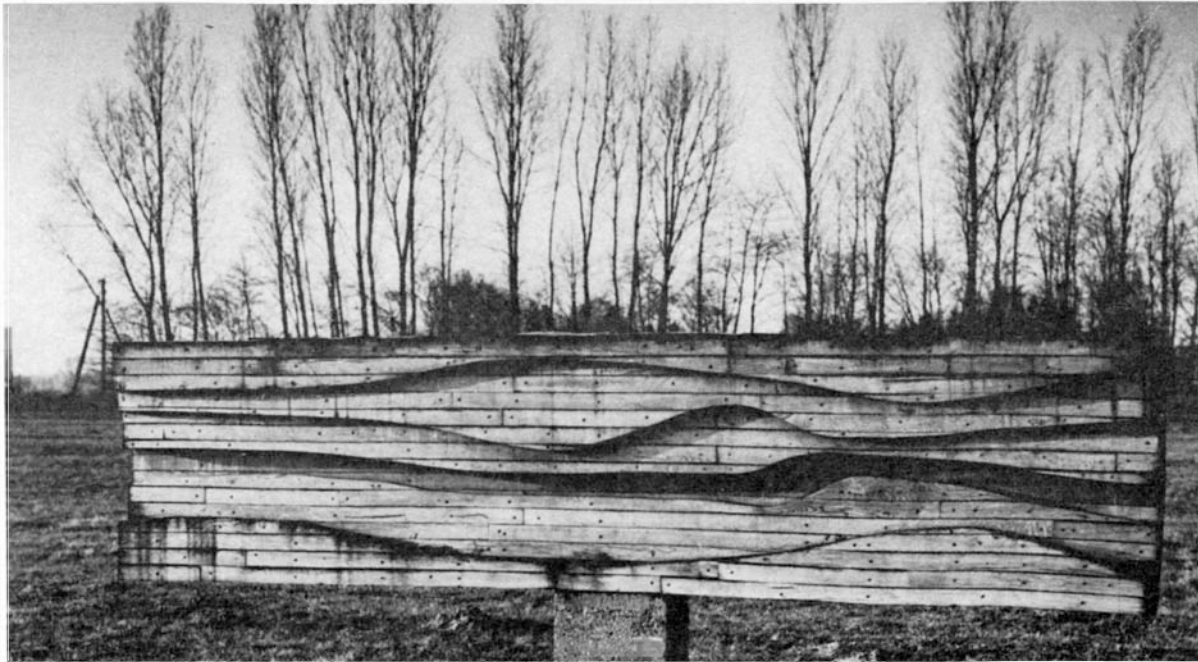
DUNÁNTÚL

Gyűjteményes kiállítások:

1968-tól Somogy megyei közös kiállítások
1974. Kaposvár (Somogyi Képtár)
Budapest (Ernst Múzeum)
Hatvan (Múzeum)
1975. Olstyn (Lengyelország)
Nagyatád (Művelődési Központ)
1974—1975-ig a Fiatalok Népművészeti
Stúdiójának a tagja.

Tanulmányutak:

1972. Olaszország
1974. Szovjetunió
1975. Lengyelország
1976. NDK

SASS Valéria

*Címe: 1013 Budapest,
Attila u. 33.*

1950-ben született Pécsen.
1969-ben érettségizett és ötvös
szakmunkás bizonyítványt szerzett
a pécsi Művészeti Gimnáziumban.
1975-ben végzett a Képzőművészeti
Főiskolán és tagja lett a Magyar
Népköztársaság Művészeti Alapjának.
1977-től tagja a Fiatal Művészek
Stúdiójának.
1975 óta részt vesz a kollektív
kiállításokon.

Első köztéri munkája 1979-ben került
felállításra.

Tanulmányúton az NDK-ban,
Olaszországban és Franciaországban
járt.

